

PODIVNÉ SVĚDECTVÍ
VÁCLAVA KORCE

PODIVNÉ SVĚDECTVÍ VÁCLAVA KORCE

Lubomír Jaroš

1. Lužická

2011

Knih vyšla za podpory města Hrádek nad Nisou.

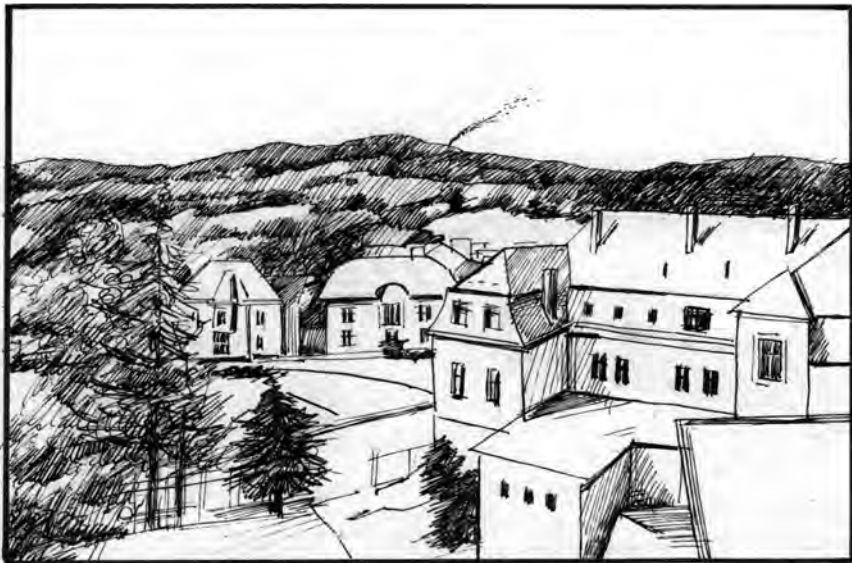
© Lubomír Jaroš 2011

© Illustrations Petra Šnokhausová 2011

ISBN 978-80-904906-0-4

PODIVNÉ SVĚDECTVÍ VÁCLAVA KORCE

*Děkuji junákům z Chotyně za poskytnutí nezbytných podkladů
a cenných připomínek.*

Jednoho letního večera vzplál na Kohoutím vrchu oheň.

Dopis

Jednoho letního večera roku 2010 vzplál na Kohoutím vrchu oheň. Tato příhoda, na první pohled bezvýznamná, vzbudila v nedalekém městečku Hrádek nad Nisou velký rozruch. Jednak plameny vyšlehly v době, kdy se ani nepálily čarodějnice, ani se neslavily Dušičky. Kromě toho vzplály na neobvyklém, odlehlém místě; Kohoutí vrch je pískovcový zub, který vybíhá ze Sedleckého Špičáku, vzdáleného kopce Lužických hor.

Mluvilo se též o požáru lesa. Avšak hlavní příčinou, která městečko tak vzrušila, byl článek, vlastně dopis, který ten den vyšel

v místním časopisu. Autor ho datoval dva roky po osvobození naší vlasti* a vedle dobových poměrů v něm popisoval události, které se stanou za několik desítek let. Něčemu takovému se ovšem věří jen těžko a dalo by se to odbýt mávnutím ruky, pokud by doba, o které píše, právě nenastala. Navíc autor dopisu uvedl některé skutečnosti, jež nemohl ve své době znát. Mimo jiné to, že junáci, o které se zajímal nejvíce a kvůli nimž snad po českém severu cestoval, už nemají svoji klubovnu jako dříve Na Střelnici, tj. v dnešní Sokolovně, ale v krásně upravené bývalé transformační stanici v Chotyni. Dejme však slovo příspěvku samotnému:

Podivné svědectví Václava Korce

Skautský oddíl v Chotyni nám poskytl neobyčejně zajímavý dopis, který napsal pan Václav Korec, když pobýval v Hrádku nad Nisou. List byl objeven mezi poválečnými výtisky časopisu Junák – Skaut a je mimořádný tím, že popisuje události, které se mají přihodit letos, tzn. po celých 63 letech! Otiskujeme jej v nezkřácené podobě.

Milý Jendo,

V Hrádku nad Nisou dne 3. července 1947

píši ti další dopis z toulek po našem severu, tentokrát z krásného městečka na samé hranici. Situace je tu obdobná jako v jiných obcích – plno prázdných domů, ale také odvážní osadníci, kteří se tady nebáli začít nový život. I skauti se mají k světu – Jarda Novotný, Franta

* Roku 1945 byla naše země osvobozena vojsky Sovětského Svazu a Spojených států amerických. Téhož roku – 8. května – skončila 2. světová válka.

Pacovský, Milan Bouma a další založili oddíl, který má už 15 vlčat a 12 světlušek! Scházejí se dvakrát týdně v tělocvičně Na Střelnici a několika schůzek jsem se zúčastnil i já. To není však to hlavní, o čem ti chci psát.

Včera jsem si vyšel za město až k jedné továrně skoro u hranic. Vedle ve svahu jsem zahlédl dvě štoly; ta vlevo byla krátká, s malou místností hned u vchodu, zatímco pravá byla pěkně vyzděná do oblouku, s kolejemi a důlními vozíky. Vydal jsem se po kolejích dovnitř, ale daleko nedošel, protože za chvíli nebylo nic vidět a já neměl u sebe svítilnu. Otočil jsem se, že se vrátím, ale najednou jsem se ocitl v nějaké mlze. Bylo mi jako ve snu, a když jsem se probral, nevěřil jsem vlastním očím – kolejnice i vozíky zmizely a vchod byl zpola zanesen hlínou a odpadky. Kolem něho vyrostlo mlází a vysoké kopřivy.

Vydal jsem se tedy zpátky do města, a co bylo nejpodivnější, lidi, které jsem potkával, mě snad vůbec neviděli. Jen se otáčeli, když jsem je zdravil. Nejdříve mě napadlo, že jsem umřel, ale to bych ti asi teď nepsal. Zkrátka a dobře, stal jsem se neviditelný! Řekl jsem si, jestli v té šachtě není nějaká brána času. Zašel jsem tedy do trafiky na náměstí a v novinách na pultě si přečetl datum, kterého je. A teď se podrž – byly z 1. července 2010!

Chvilí jsem po městě chodil a díval se, jak žije. Potom jsem se připojil ke skupince lidí, kteří někam spěchali. Myslel jsem, že jim nebudu stačit, však víš, že se hned zadýchám, ale šlo se mi kupodivu lehce. Po necelé hodině jsem s nimi dorazil na pískovcový vrch daleko za Hrádkem. Zapálili tam oheň, do kterého hodili nějakou dlaždici a začali poskakovat a vykřikovat: Duchu ohně, dej nám svět, ukaž nám, kde žezlo je! Pak se jeden z nich dostal do transu a mluvil o nějaké skrýši v hradu. Neudržel jsem se a zavolal na ně: Co tu blázníte! Jen jsem to dořekl, jeden z nich vytáhl zbraň a několikrát po mně vystřelil. Potom

oheň rozmetali a rychle se vrátili do Hrádku. Konkrétně k velké bílé budově, která měla na omítce napsáno Lékárna Na Hradě. Chvilku se tam radili; o čem, to bohužel nevím. Pak někam odešli, protože se k domu blížil houf nějakých lidí. Počkal jsem na ně a představ si, byli to junáci! Doprovodil jsem je až k jejich klubovně – teď ji nemají v Hrádku, ale v Chotyni. Druhý den jsem se do šachty vrátil a na tom samém místě mě zase přepadla jakási mdloba. Když jsem se probudil, byl jsem díky Bohu zpět. Tak nevím, co si o tom mám myslet. Možná mě zazlobilo jen srdce. Do budoucnosti se však zkusím ještě jednou podívat. Něco mi říká, že mě tam bude třeba. Určitě ti o všem napíši. Musím končit, někdo klepe na dveře.

Tvůj kamarád

Václav Korec – Viky

Všichni, kteří tento dopis znali, ať už mu přikládali váhu nebo ne, si samo sebou položili rovnítko mezi ohněm na Kohoutím vrchu a vyprávěním Václava Korce. Když se ale dále nic nedělo, vzrušení opadlo stejně rychle, jako předtím uhasly plameny na kopci. Dokonce ti, kteří je neviděli, začali o celé události pochybovat s tím, že mohlo jít o zvláštní úkaz či odraz zapadajícího slunka.

Podobně uvažovali členové junáckého oddílu z Chotyně, o nichž se Václav Korec zmiňoval v závěru listu. Vyčkávali před svojí klubovnou, zda jim jejich vedoucí David, který byl v Hrádku nad Nisou na zvědách, něco z dopisu potvrdí. Rozumí se, že se nechtěli blamovat; takový posun v čase se zdá opravdu nemožný. Na druhou stranu kalendář ukazoval 1. července!

Když se David přiřítíl se zprávou, že na Kohoutím vrchu skutečně vzplál oheň, bez meškání vyrazili k městskému Hradu. Chtěli zjistit, jestli tam uctívači ohně, jak si je pojmenovali, opravdu přijdou a kdo vlastně jsou. David se ale poněkud opozdil; jako z udělání zapomněl doma mobilní telefon a cestou ho zastavil v důležité věci jeden známý. A protože je to z Hrádku nad Nisou do Chotyně stejně daleko, ať jde člověk tam nebo zpět, zahlédli v houstnoucím šeru už jenom pár postav, jak mizí od Hradu na druhém konci ulice.

Nazpátek se junáci vraceli stejně rychle a mlčky. Rozladilo je, že uctívače nezastihli a kromě toho byla už noc. Jenom si domluvili schůzku na další den a pak se rozešli do svých domovů.

Na schůzku přišli všichni. Přesněji – ti, kteří měli již patnáct let a zúčastnili se včerejší výpravy. Skautský dorost na náročnější akce s sebou až na výjimky nebrali. Abychom rozuměli:

Každá junácká organizace se dělí do tří skupin. Nejmladší jsou světlušky a vlčata, v chotyňském středisku nazývané Pavoučci. Pokročilejší věkovou skupinu tvoří skautky a skauti, jinak také Lišáci a do třetí patří děvčata – rangers a chlapci, kteří si říkají roveři.

Junáci, kteří dosáhli dospělosti, se mohou stát skautskými vedoucími. Chotyňské středisko, přesněji „Hrádecké středisko se sídlem v Chotyni“, mělo takových vedoucích několik: podnikavého Davida, dále Ivu a Žabku, které dokázaly vše skvěle zorganizovat, Médu, co uměl vše okořenit vtípem a jehož vyvažovala mírná Lucka, a nakonec Žabčina sestra Evča, jež měla na starosti veškeré písemnosti.

V práci s dětmi vedoucím účinně pomáhali rangers a roveři, teď vlastně jenom roveři. S vedoucími tvořili svébytný oddíl, ne-

boť často pořádali samostatné akce, na které, jak bylo uvedeno, nemohli junáky z mladších skupin většinou brát. Patřil k nim ti-
chý Máca, vytáhlý Míra, ohnivý Kuba, tvrdohlavý Ivan i ramenatý
Daniel, který patřil ještě k Lišákům. A také hovorný Růža, který
právě stál v kruhu svých společníků.

„Tak co tomu říkáte?“ zeptal se. „Byli jsme tam snad všichni!“

„Byli, nebyli,“ odsekl Míra, „jenže nikdo neví, co si o tom mys-
let. Ty snad ano?“

„O to právě jde,“ usměřňovala hovor Iva, jejíž cílevědomost
byla neocenitelná, „měli bychom se poradit, jak dál. Přece jen
jsme ten dopis poslali do měsíčníku my. Takže neseme určitou
odpovědnost za to, co se stane. Co si o tom myslíš,“ obrátila se na
Evču, učitelku na základní škole. Ta chvíli přemýšlela. „Já bych
začala tím dopisem. Je v něm víc, než se na první pohled zdá. Na-
příklad proč jsme nedokázali ty uctíváče chytit?“

„Chytit?“ vložil se do hovoru David. „Vždyť nic neudělali.“

„Jasně, řekla jsem to jen tak. Prostě poznat, kdo to je.“

„Mně také vrtá hlavou, kdo vlastně jsou, a hlavně – proč jsme
je nezastihli,“ pokračoval David. „Asi proto, že jsme je neměli za-
stihnout. Ten dopis mi připadá jako osud – poslal mi do cesty zná-
mého, kterého jsem nemohl jen tak odbýt a doma jsem zapomněl
telefon, který mám jinak vždycky u sebe. Ostatně Viky napsal, co
uděláme, a to dřív, než jsme se to dozvěděli sami!“

Davidova slova silně zapůsobila. Měl přirozenou autoritu,
a protože při společných akcích často přebíral roli hlavního or-
ganizátora, sbíhala se k němu všechna konečná rozhodnutí. Byl
to mladý muž, který překročil třicítku, středního vzrůstu, štíhlé
postavy a jeho pronikavé oči upoutávaly stejně jako jemně řezaná

tvář. Rád cestoval a domů přivážel pěkné snímky, které prozrazovaly jeho velký cit pro krásu.

„No jo, člověče, máš pravdu,“ skoro se ulekla Iva, „vždyť v dopisu psal i o lékárně a ta je tam teprve pár let! Také jsem si říkala, jestli nás Viky opravdu doprovází, jak psal...“

„Mě by spíše zajímalo,“ ozval se Máca, „jak uctívači přišli na to, že v Hrádku je nějaké žezlo. Nedivil bych se, kdyby ho hledali třeba ve starém klášteře, ale tady?“

„Proč v klášteře?“

„Protože tam, Růžo, žili mniši a ti určitě znali spoustu čarodějnických věcí.“

„To já si zase myslím, že se o něm uctívači někde dočetli. Třeba na faře v Hrádku.“

„Tam by si asi uctívače pustili, co?“

„Nebo jinde, například v tom tvém klášteře. Klášterní knihovny mají starých knih habaděj a určitě je i půjčují.“

„Nemá smysl se hádat,“ přerušil je David. „Podstatné je, že uctívači tu informaci odněkud získali. Žezlo musí s Hrádkem nějak souviset, jinak by zapálili oheň jinde.“

„Já si připadám jako v blázinci,“ vybuchl Kuba, potřásaje kudrnatou hlavou. Nedávno oslavil osmnáctiny a zařadil se mezi dospělé junáky, což mu patřičně zdvihlo sebevědomí. „Podle mě je to celé pitomost – Davidův osud nebo to tvoje čarodějnictví, Máco. Spíše to na nás někdo nahrál a my se chytli. Dopis přece četlo plno lidí, než v časopisu vyšel.“

„Máš snad lepší vysvětlení?“

„Řekla bych, že Kuba má pravdu,“ rozvážně se vložila do hovoru Lucka. „Jakýpak osud. Nemá v tom prsty někdo z nás? Co ty, Evčo, nevíš o tom nic?“

Po záporné odpovědi se do hovoru zapojili zbývající junáci – Ivan, Méďa, Žabka i Daniel. Diskuze nebrala konce, a třebaže se ve svých názorech na dopis rozcházeli, nakonec se shodli na třech bodech, které bude třeba v nejbližší době provést. Především vystoupit na Kohoutí vrch, kde uctívači provedli svůj obřad. Pak si půjdou prohlédnout tajemnou šachtu u hranic – dovnitř vstoupí nejdříve David, a když se v pořádku vrátí, štolu si prohlédne celý oddíl. Opatření bylo rozumné, protože pokud by brána času v chodbě pořád působila, bude třeba podniknout záchranné kroky. Jaké, to zatím nevěděli.

Jako třetí, hlavní, bod byla prohlídka Hradu. V případě, že se tam zmíněné žezlo najde, bude nutné je bezpečně ukrýt před uctívači. Na tom se s lékárníkem měla dohodnout Iva.

O všech zamýšlených krocích provedli zápis do oddílové kroniky. Schůzku však neukončili a pod rozsvíceným oknem klubovny, rozsazeni na schodech a trávníku, pokračovali v hovoru. Z vlahého letního večera, prostoupeného vůněmi stejně jako neúnavnými hlasy cvrčků, se domů nikomu nechtělo. Aby ne, když na ně možná čekají ty nejpodivuhodnější chvíle jejich života! Nakonec rozhodla Iva.

„Pro dnešek končíme. Zítřka je také den. Půjdu ještě zhasnout a pozamykat.“ Jen to dopověděla, klubovnu náhle ovládla tma a navzdory bezvětrí se dveře s klapnutím zavřely. Nad jejich hlavami teď svítil jenom měsíc a pár oken z vedlejšího činžáku.

Všichni strnuli; přes záda jim přeběhl mráz. Pouze Méďa se ve sele ušklíbl a se slovy: „Praskla žárovka, to je toho“ vzal Ivě klíče z ruky a odešel zpátky do klubovny. Opatrně otevřel dveře, sáhl po vypínači – a klubovnu znovu ozářil elektrický jas.

Neobvyklou příhodu budou junáci mnohokrát rozebírat, také při výpravě na Kohoutí vrch, před ní však Iva ještě navštívila doktora v hradní lékárně. Chtěla zjistit, jestli jim dá svolení, aby si budovu prohlédli. Zastihla ho v pilné práci. Jakmile obsloužil pacienty a čekárna se vyprázdnila, posadil se vedle ní a pozorně ji vyslechl. Pověděla mu vše, i o zvláštní příhodě se světlem.

„O dopisu vím, řekli mi o něm lidé, ale zatím jsem ho nečetl. Máte ten časopis u sebe?“ Iva přisvědčila a podala mu jej otevřený na příslušné stránce. Doktor dopis bedlivě prostudoval a pak jí časopis vrátil.

„Co tomu říkáte?“ Lékárník chvíli neodpovídal, zamýšleně si hladil prošedivělý knír a nakonec řekl:

„Zajímavé. Opravdu zajímavé. A rozhodně ne nemožné. Slyšela jste někdy o Máchově dopisu*, který napsal příteli Eduardovi?“

„Zatím ne.“

„Rozhodně si ho najdete na internetu. Mácha v něm popisuje, jak roku 1836 přišel za noci na hrad Houska, vstoupil zde do nějakého otvoru, který měl být podle jeho slov bránou do pekel a ocitl se najednou v Praze roku 2006. V tom se Korcův dopis Máchovu podobá, liší se však v důležitém bodě.“

„V jakém?“

„Mácha uvádí, že se v Praze setkal s dívkou Dídó a mluvil s ní. Musela ho tedy vidět. Václava Korce však lidé slyšeli, ale neviděli. To znamená, že existuje několik druhů přesunu v čase – od plného až po dílčí, částečný.“

„Tomu nerozumím.“

* *Karel Hynek Mácha (16. 11. 1810 – 6. 11. 1836), český básník a spisovatel, autor slavného Máje.*

Lékárník chvíli neodpovídal, zamyšleně si hladil prošeďivělý knír.

„Například věštcí – ti vidí děje budoucí či minulé vnitřním zrakem, nicméně se jich neúčastní. Naproti tomu Mácha dokázal uvolnit ducha natolik, že do jiné doby vstoupil plně. I se svým tělem.“

„A Viky jen napůl?“

„Přesně tak. Proto jste ho neviděli, pokud tam s vámi byl. Je tu však ještě jedna významná okolnost. V dopisu se zmiňuje o za-

dýchávání. Možná měl slabé srdce, a tak není vyloučeno, že dlouho nežil. Schopnost vystoupit ze svého těla mají nejen duchovně silní lidé, ale i ti, co umírají. Duch už není tolik vázán.

Ostatně Karel Hynek Mácha, jak známo, také zemřel mlád – v pouhých 26 letech. Nemusel být nemocný, stačilo, že se jen dlouhodobě přepínal, vyčerpával. Pak stačilo málo a byl konec.“

„To mě nikdy nenapadlo,“ řekla překvapeně Iva, zatímco si uhlazovala vlasy. Pár pramenů jí vyklouzlo zpod sponky do čela. Dbala vždy o svůj zevnějšek.

„Je to jen předpoklad, možností je tu jistě více. Musím ale končit, jdou k nám další pacienti. S prohlídkou samozřejmě souhlasím – třeba některou sobotu odpoledne. O nedělích bývám pryč. Vyhovuje vám to?“

„Ano, myslím, že ano. Dám vědět.“

„Tedy domluveno. Budu se na vás těšit,“ podal lékárník Ivě ruku a odešel zpět za výdejní táru.*

* *Tára je výdejní pult či každá pracovní plocha v lékárně.*

Kohoutí vrch

Příští sobotu nepřicházela prohlídka v úvahu. V plánu byl netrpělivě očekávaný výstup na Kohoutí vrch. Ráno v deset hodin se všichni sešli před klubovnou a po vydání nezbytných pokynů se vydali po Dlouhé mezi do Hrádku.

Jak už bylo poznamenáno, Hrádek nad Nisou je pohraniční městečko s necelými deseti tisíci obyvateli, jež se územně rozrostlo v polovině 20. století připojením sousedících obcí. K nim patřila i Chotyně, která se v devadesátých letech sice od Hrádku oddělila, ale jinak zůstalo vše při starém. Nadále pracují lidé z Chotyně v jeho továrnách a naopak, z Hrádku se jezdí do chotyňských hospůdek za odpočinkem a zábavou.

Obce mají společnou též minulost – před mnoha staletími je obě založili a pojmenovali Srbové z kmene Milčanů. Hrádek měl v těch dávných dobách významné postavení – byl kmenovým hradem či tvrzí, do které utíkali obyvatelé v čas nebezpečí, a to nejen z Chotyně, ale třeba i ze sousedního Donína.

Dnes chotyňští junáci Hrádkem jenom projdou. Cestu znali nazpaměť, proto svoji pozornost zaměřili spíše na cíl jejich putování. Od rodičů věděli, že Kohoutí vrch hrál v minulosti důležitou úlohu při ochraně státní hranice. Táhlo k němu zorané pásmo, po obou stranách opatřené drátěným plotem, které dělilo východní Německo od Československa. Po přeměně pásma na zelenou hranici zbyla na Kohoutím vrchu pozorovatelná – malý dřevěný domek, kde se pohraničníci ukrývali před nepřízní počasí. Ten zmizel časem také a zůstal tu jen krásný výhled do kraje.

K útesu mohli junáci dorazit dvěma trasami – buď se vydat od Lavíčky, křižovatky čtyř cest, směrem k hranici a pod vrchol vystoupat

hlubokým úvozem, nebo zvolit delší, ale pohodlnější cestu po hřebenu Sedleckého Špičáku. Zvítězila samozřejmě nedočkavost a skupina překonala vzdálenost mezi Lavičkou a hraniční výspou v rekordním čase.

„Nesmíme jít tak rychle, jinak Vaška uštve me. Aby nezhasnul jako světlo v klubovně,“ zavtipkoval Ivan v narážce na doktorova slova o jeho slabém srdci.

„Ty myslíš, že je tu s námi?“ zasmál se Daniel. Prohrábl si světle hnědě zvlněné vlasy a rozhlédl se kolem sebe.

„Mládeži, neměli bychom se bavit na účet někoho, kdo se nám snaží pomáhat,“ napomenul je David, „ale po pravdě řečeno, mě by také zajímalo, kde teď asi je. Jestli v minulosti nebo někde tady, v naší době.“ Kdyby dokázali cestovat v čase jako jejich dávný kolega, dozvěděli by se věci, které by je zaručeně nenechaly v klidu. Budoucnost však zatím svá tajemství skrývala; budou k nim muset krok za krokem doputovat. První zastávkou byl Kohoutí vrch.

„Já začínám mít docela strach,“ řekla tlumeným hlasem Lucka, celá rudá z rozčilení, když se chystali zdolat závěrečné prudké stoupaní. Ostatním se nevedlo lépe. Co tam na ně čeká? Neschovává se v záloze některý z uctívačů, který po nich bude střílet jako po Václavovi? Není snad i tam ukryta tajná brána do hlubin času, odkud není návratu?

Jejich napětí zčásti odplavila námaha, s níž museli přikrou stezku zvládnout. Nahoře je čekala odměna – temeno pískovcové skály jim nabídlo širokou rovinu s vesničkami, městy a větrnými elektrárnami, kterou po levé ruce rámovaly kopce s rozeklanými skalami a po pravé, jakoby protiváha té krásy, ubíhala k lesu prostá pěšina. Po ohni a jeho vyznavačích tu zbyla jen skromná hromádka popela a ohořelých klacků. Kdo hledal opravdovou hrozbu, musel se podí-

Míra se obrátil, natáhl ruce vpřed.

vat pod sebe, do hlubokého kamenolomu, z jehož kamení postavili i evangelický kostel v Hrádku nad Nisou.

Junáci se na skále posadili, někteří vybalili svačinu nebo jen tak žmoulali stébla trávy či bloumali pohledem po okolí. Jediný, kdo po ušlapaných kilometrech neodpočíval, byl Míra. Procházel se po blízkém okolí a nahlížel do prohlubní a křovin.

„Ztratil jsi něco?“ zavolal na něj Růža, ale Míra jako by neslyšel. Vtom se rychle sklonil, hrábl do vysoké trávy a něco z ní vytáhl.

„Mám to!“ zakřičel vítězně. Ostatní se kolem něho v mžiku nakupili.

„Co máš? Ukaž!“ volali jeden přes druhého. Míra se obrátil, natáhl ruce vpřed a v nich všichni uviděli opálenou dlaždici. Na jejím povrchu byla zřetelně vyrytá hvězda s písmeny ve svých cí-

pech – nahoře E a u ostatních Áčka. Uprostřed znaku se místo písmene kroutila vlnovka.

„Víte, co to je?“

„Dlaždice z Vikyho dopisu,“ odpověděl za něj David, který hned pochopil, co vlastně Míra našel. Dotkl se jí prstem a vážně řekl: „Tady je další důkaz, že jsme se ocitli v podivné hře. Nejvíc mi vadí, že nevím, jak bude pokračovat.“

„Jak to myslíš?“ nechápali junáci. „Že nás může ta dlaždice nějak očarovat? Vždyť je to kus betonu. Tak ji zase zahodíme a bude pokoj!“

„Nejde o to dlaždici zahodit nebo si ji nechat, ale že tohle je, kromě chodeb, poslední věc, o které Viky v dopisu psal. Nevíme, co se dále chystá, před čím se mít na pozoru. Možná půjde i o život!“

„Čí život, náš? Zbytečně strašíš,“ zapochyboval Ivan. „Když na to přijde, můžeme nechat věc plavat a tím bude pro nás vyřízena. Pokud jde o mě...“

„Přestane tě nadobro zajímat?“

„To ne. Ale stačí, když se občas zeptám...“

„Vidíš, v tom to je. Ty tu věc musíš dohrát, stejně jako my všichni. Je to jako napínavá kniha, kterou musíš dočíst do konce, jinak nebudeš mít klid.“

„No dobrá, co uděláme s tou dlaždicí?“ zabručel Ivan na ústup. Uvolnil si šátek u krku a čepici posunul do týlu. Davidovi se těžko odporovalo. Po krátké výměně názorů se junáci rozhodli odnést tajemný předmět do klubovny. Zabalili ji do sáčků od svačin a vložili do Médova batohu – jediného, který měli s sebou. Pak vykročili zpět k domovu.

Cestou se k Davidovi nenápadně připojila Iva. Nejdříve se pohlédla, zda jsou dostatečně daleko před ostatními, a pak se polohlasem zeptala:

„Ty si opravdu myslíš, že nám jde o život?“ David se na ni podíval sklíčeným pohledem. Vypadal, jako by ho bolely všechny zuby.

„Nám ne.“

„Komu tedy?“

„Lékárníkovi.“

„Jak jsi na to přišel?“ zalapala Iva po dechu. „Vždyť je to takový vstřícný člověk.“

„Protože uctívači chtějí žezlo světa získat a nejdříve budou tlačit na něho. Pokud se do Hradu přímo nevloupou.“

„Řekne jim, že žádné nemá. Třeba tam opravdu žádné není.“

„Podle mě tam, Ivo, žezlo je a my si musíme pospíšet, abychom ho našli dříve než oni. Bude mít obrovskou moc, když tak po něm touží. Půjdou třeba přes mrtvolu. Proč by jinak po Vaškovi stříleli?“

„A co my?“

„Musíme doktorovi pomoci.“

„Jak?“

„Jo, to kdybych věděl.“

Dvojice se odmlčela, protože ji mezitím dostihli ostatní junáci. Měli teď alespoň více času vnímat přírodní půvaby Sedleckého Špičáku. Stezka před nimi klesala a zase se zvedala jako na pouťové atrakci. U nohou šustily světle zelené kapradiny a rozžhavené slunce hledalo skuliny v korunách stromů, aby dosáhlo i k poslednímu lístku. Cestou nepotkali téměř nikoho, jen skupinku tří lidí, dvou mužů a jedné ženy. Nápadné na nich bylo to, že neodpověděli na pozdrav. Jenom si je zle poměřovali.

„Moc bych za to nedal, že patří k těm uctívačům,“ pleskl jakoby do větru Máca. Nikdy moc řeči nenadělal, ale jeho pozorný pohled a bystré úsudky svědčily o pronikavém duchu.

„Třeba si jdou pro dlaždici,“ uškíbl se Ivan, „to se nahledají.“

„Nebo tam mají svoji svatyni.“

„Možná je to, hoši, jen další součást hry,“ nabádal je David. „Rozhodně nesmíme nic podcenit. Budeme si všítat všeho, i zdánlivých maličností.“ Ostatní jen mlčky naslouchali a občas se za podezřelou trojicí otočili, dokud nezmizela z dohledu.

Netrvalo dlouho a skupina dospěla, přesněji seběhla k rozcestí. Horko, jen lehce chlazené horským vánkem, vepsalo spolu s nedávnými prožitky do všech tváří viditelnou únavu. I když to bylo od Špičáku jenom půl kilometru, rádi se usadili na lavičkách. Kolem přešli další výletníci; někteří z nich odbočili k nedaleké vyhlídce na Popovské skále. Junáky však nezaujala, dnes toho zažili dost. Po deseti minutách se zvedla jako první Žabka. Žertovné pojmenování získala ještě jako světluška pro svůj malý vzrůst. Ten sice po čase dohnala, ale přezdívka jí už zůstala.

„Jde se dál! Teď to bude pořád z kopce, za chvíli jsme doma. Na odpočinek máme celé prázdniny. Je tu někdo, kdo snad nedokáže jít po svých a potřebuje nést?“ Vtip se ujal, junáci bez zbytečných poznámek vstali a vykročili po široké cestě. Jak se blížili k Hrádku nad Nisou, více a více okříváli. U prvních domků v Doníně je tíseň opustila docela a do klubovny dorazili v uvolněné náladě. Dlaždici v klubovně dobře uschovali a dříve, než se rozešli, domluvili se: Nikomu ani muk, tohle není obyčejná hra, ale opravdu vážná věc!

Kdo čekal nějaká další převratná dobrodružství, byl zklamán. Následující dny vyplnily domácí povinnosti a páteční schůzky se vracely k Václavu Korcovi a jeho dopisu stále méně. Jen občas se někdo zašel podívat na dlaždici s hvězdou, aby se přesvědčil, že se mu to všechno nezdálo. Také si nedokázali vysvětlit její tajemný kód, co znamenají písmena v cípech a vlnovka uprostřed a proč má hvězda těch hrotů zrovna šest. Nakonec v marném úsilí o rozluštění záhadného obrazu

ustali. Vypadalo to, že měl nakonec pravdu Ivan – někdy stačí přestat se o věc zajímat a tím je vyřízená. Koneckonců, mnohem více času jim teď zabíraly přípravy na blížící se tábor, kam po několika dnech odjeli.

Kdo nestavěl skautskou osadu, přišel o hodně. Takový zážitek je na celý život. Iva s Evčou se ujaly nezbytných příprav – nejdříve domluvily pronájem tábořiště a pak dojednaly s lesním závodem, kam si junáci mohou zajít pro soušky a kácet. Hajný jim vymezil úsek, kde mohou sbírat a kácet, a také určil, jakou šířku kmen stromu musí mít či jak vysoký nechávat pařez. Všechno si přišel osobně zkontrolovat – zda se řídili jeho pokyny a také, kolik a jaké dřevo do tábora nanosili, aby mohl spočítat jeho cenu.

Hned nato začali junáci budovat tábor. Nejdříve vybrali štíhlé a dlouhé kmínky a překryli je plachtami na způsob indiánských teepee, aby měli kde spát. Do nich vyrobili lůžka svázaná z klacků stejné šíře a délky a posadili je na kůly pro případ, že by tábor zaplavila voda. Výroby se ujala hlavně děvčata – Iva, Evča, Lucka a Žabka. Pomáhalo jim v tom několik mladších skautů, kterým rodiče dovolili jet na tábor také.

Dalším úkolem bylo vytvořit hospodářské zázemí – to znamená postavit kuchyni, jídelnu, vsakovačku a odpadovku, zbudovat záchody neboli latríny, sušáky, umývárnu, sklípek, ošetřovnu a sklad. To byla práce hlavně pro chlapy; David a Médě se navíc pustili do řezání a štípání dříví, aby bylo čím topit pod kamny.

Také přemostili na dvou místech potok. Technicky nadaný Ivan udělal z dřevěného koláčku a odřezků mlýnek, jenž slyšitelně klapal a naplňoval osadníky romantickými pocity, zvláště když po setmění ulehli na lůžka.

Nakonec postavili stožár, u kterého se každé ráno a večer scházeli – buď se rozdělovaly úkoly na nadcházející den, nebo se hod-

notil ten uplynulý. Slavnostní chvílí bylo vztyčení vlajky, při které zazpívali první sloku junácké hymny. I když její slova znějí dnes poněkud staromódně, jsou stále krásná a platná.

Junáci, vzhůru, volá den,
luh květem kývá, orosen,
sluníčko blankytem pílí,
před námi pouť vede k cíli.
Junáci, vzhůru, volá den!
Junáci, vzhůru, volá den! *

Celkem má tato hymna pět slok a hraje se, podobně jako hymna státní, jen při slavnostních příležitostech. Junáci se při jejím poslechu staví do pozoru a vzdávají čest. Čtvrtou sloku zpívají samostatně lesní školy, kde se vzdělávají skautští vedoucí, a poslední, když se vlajka snímá.

Do zpívání poslední sloky však zbývala ještě spousta času. Nyní junáci budovali tábor a tuto práci, ne vždy snadnou, si zpestřovali spoustou zábavy a legrace. Večer se pak sesedli kolem táboráku, opékali buřty a dívali se, jak praskající plameny vystřelují jiskry k noční obloze. Když je zezadu ovanul večerní chlad, zabalili se do příkrývek a krásně se báli štěkajících srnců či sýčka, který v temném lese volal na svoji družku.

Netrvalo dlouho a ležení bylo dostavěno. Poté junáci začali pořádat výlety do širokého okolí a také hry všeho druhu. Velmi zábavný byl den, který zasvětili starému Egyptu. Postavy vládce Egypta se ochotně ujal Máca, jenž úlohu pojal natolik vážně, že ostatní nutil, aby mu líbali ruce, i když jeho role dávno skončila. Zato skautka Lenka, jež představovala mumii, si musela vytrpět své; nejen že ji

* *Plné znění junácké hymny je uvedeno na straně 103.*

ovázali obinadly od hlavy k patě, ale navíc zakryli starým listím, odkud ji Kuba coby slovatný archeolog vyhrabal ze země.

K tomu si naši junáci přibrali různá kouzlení, závody, koupání, výrobu vorů, strážní věže, chození na chůdách či rytířské souborje. Nezapomnělo se ani na učení – zkušené vedoucí seznamovali skautský dorost se vším, co musí každý junák a zálesák znát – stopy zvěře, druhy stromů a hlasy ptáků, jak chránit životní prostředí nebo jak připravit pochodeň ze smůly. Zvládnout museli též vázání uzlů, topografické značky, Morseovu abecedu, ale třeba i přípravu jídla. Přitom se vždycky našla chvílka na knihu, na první akordy na kytaru, psaní deníků, pohlednic, krátkých textových zpráv či volání domů. Nebo si jen tak lehnout na záda a koukat do nebe.

Jediným opravdu smutným zážitkem bylo bourání tábora, protože všechno, i to pěkné, se jednou končí. Znamenalo to celý tábor uklidit, sbalit věci a přitom se těšit, že příští rok pojedou na něj znova.

Návrat domů byl jako about si staré dobré boty. Znovu ožily vzpomínky na příhody, vážící se k dopisu Václava Korce. Junáci nejdříve zkontrolovali, zda je dlaždice na svém místě. Když doputovala do poslední ruky, rozsadili se na schodech klubovny.

Pak před ně předstoupila Iva. Rozevřela papír a přečetla návrh deseti pravidel pro nováčky, který sestavila spolu s Evčou a několika dalšími vedoucími, a junáky vyzvala, aby k nim řekli své připomínky.

Jako první se ozval Míra – řekl, že nováčkům bohatě stačí junácké desatero. Iva mu nato vysvětlila, že desatero je příliš obecné – nováčci potřebují takové pokyny, které jim budou přesně říkat, jak se mají ve středisku i v životě chovat. Až si pravidla osvojí, začnou se seznamovat se skautským zákonem a slibem.

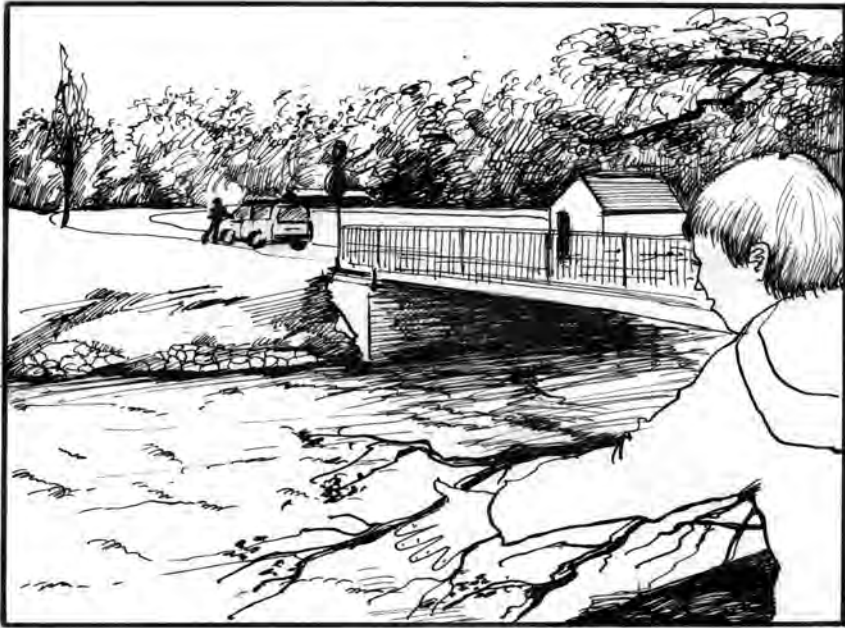
Méďa zase doporučil rozšířit desatero o další bod: Každý den udělám alespoň jeden dobrý skutek. Proti byla Lucka – řekla, že tato zásada je už obsažena v denním příkazu skautů a skautek a také v junáckém slibu „duší i tělem být připraven pomáhat vlasti a bližním“. Pak se se svými připomínkami ozývali další, až si vzal slovo David. Řekl, že podle jeho mínění byla pravidla vybraná správně a pokud se ukáže, že ne, mohou být kdykoli upravena. S tím všichni souhlasili a Zásady dobré stezky přijali v původním znění:

1. Všichni jsme kamarádi a jsme si rovni.
2. Oslovujeme se jmény nebo přezdívkami.
3. Na akce chodíme včas a máme předepsanou výbavu.
4. Pokud nemůžeme přijít, s předstihem se omluvíme.
5. Když mluví vedoucí, ostatní mlčí a poslouchají ho.
6. Věci druhého jsou bez souhlasu majitele nedotknutelné.
7. Když si něco půjčím, vrátím to v pořádku na původní místo.
8. Ve Skautu se neloudí a nežebrá.
9. Je lepší prohrát se ctí, než zvítězit podvodem.
10. Pomlouvání a sprostá slova do Skautu nepatří.

Dalším, neméně probíraným bodem jejich schůzky bylo, co podniknout dříve – jestli se vydat na průzkum Hradu, nebo tajemné štoly u hranic. Sice mají v zápisu prohlídku štoly uvedenou jako první, ale s ohledem na nebezpečí, které hrozilo ze strany uctívačů, by bylo lepší neotálet, žezlo najít a schovat.

„Já bych navrhol jít do Hradu, ať máme o žezlu jasno. Dnes je čtvrtek, tak lékárníkovi zavolej, aby nás v sobotu čekal,“ obrátil se na Ivu Růža.

„Třeba má dovolenou. To já bych raději šel do štoly,“ odporoval

„Lékárník,“ vydechli všichni.

Daniel. „Na tom jsme se dohodli, je to v kronice.“ Odpověděl mu příjemný hlas, který se ozval pod schody:

„S tím lékárníkem máš pravdu, nebude mít teď na vás čas. A pokud jde o štolu, tak v létě...“

„Jak to můžeš vědět?“ přerušil ho dotčeně Růža. V hnědých očích se mu zablýsklo. „Ty jsi s ním mluvil? A kdo to vlastně říká?“ rozhlédl se po přítomných. „Vždyť jsme tady všichni!“ užasle dodal. Jeho poznámku doprovodilo tiché zachrastění. Junáci se na sebe podívali a několika skoky seběhli k místu, odkud hlas vyšel. Prostor pod schody byl však prázdný.

Chvilkové strnutí vzápětí prolomil vodopád slov.

„To byl určitě Viky!“

„Nesmysl, proč by před námi utíkal, vždyť je také skaut.“

„Třeba se nechce prozradit.“

„Proč by tedy na nás mluvil?“

„Abychom naplnili osud, jak říkal David.“

„Nebo je tu mezi námi břichomluvec. Přiznej se, Růžo!“

„To má být vtíp? Spíš jsi tu bručel ty, Médo Bědo.“

„Nebo lékárník.“ Všichni se zarazili.

„Jak jsi na to, prosím tě, přišel?“ zeptala se Médi Evča. Mluvila za celou skupinu.

„Tak já vám něco povím. Včera jsem se byl ke štole podívat.“

„Sám?“

„Ano, neměl jsem tam chodit, měl jsem počkat na všechny, jak jsme se domluvili, ale o to teď nejde. Když jsem tam přicházel, předjelo mě nějaké auto a zastavilo za mostem. Z něho vystoupil, hádejte kdo?“

„Lékárník,“ vydechli všichni. „Přesně tak. Navlékl si holínky, nasadil čepici, do ruky vzal baterku a zmizel přede mnou v houští.“

„Ty jsi šel za ním?“

„Nejdřív jsem samozřejmě počkal a pak vlezl do houští taky. K chodbám to bylo, Ivo, jen pár kroků; jsou tam dvě, jedna krátká a jedna dlouhá.“

„Co bylo dál, nenapínej!“

„V kratší nebyl, tak jsem strčil hlavu do druhé a na doktora zavola.“

„Ozval se ti?“

„Neozval! Ani tam nesvítila baterka, tu bych přece viděl. Jenom bylo cítit vlhko a chlad.“

„To v podzemí bývá. Nemohl vyjít nahoru na silnici? Náhodou to tam dobře znám. Ale ne, to by tam vyjel autem. Navíc v těch holínkách...“

„Ještě jsem neřekl všechno! Když jsem lezl z křoví, napadlo mě, že bych na něho mohl u auta počkat. Zeptat se ho, kde byl. Určitě by mi to řekl, nic ze sebe nedělá.“

„No a?“

„Auto tam už nebylo.“

„Jak to, nebylo?“ vložil se do hovoru David, obočí ostře stažené. Jako dříve na Kohoutím vrchu, i tady si všechno skládal rychle dohromady. „Nemohl jsi ho minout?“

„Vyloučeno, kromě toho jsem se tam zdržel jen pár minut a byl hned zpátky.“

„Nevešel do hospody?“

„Ne.“

„Divné. Napadá mě jediné vysvětlení.“

„Jaké?“ netrpělivě poposedla Žabka. „Z vás abychom, kluci, všechno tahali.“

David se opřel o zeď, jako by u ní hledal pro svá slova oporu, a nahlas zauvažoval: „Podle mě se to dá vysvětlit jediné tak, že lékárník ovládl čas. Prošel jeho bránou, a zatímco ty ses prodíral houštím, mohl být sto let pryč. Otázka zní, jestli brána pořád ve štolě je. Pokud ano, musíme se ptát, jak trefil zpátky do přítomnosti. Jenže to je moc ‚kdyby‘ najednou.“

„Nemůže být lékárník nakonec Václav Korec?“

„Dobrá otázka, Evčo, ale řekl bych, že ne,“ odpověděl David. Bylo na něm vidět, jak si vše bere k srdci. Zhluboka se nadechl a pak vysvětlil, proč si to myslí.

„Především se každý narodil jindy. Vašek někdy kolem roku 1930, lékárník v polovině padesátých let; má to na stránkách lékárny. Jiná věc by byla, kdyby existovalo převtělování a on se znovu narodil jiným rodičům. Ale to by musel předtím umřít a také si

předchozí život pamatovat, aby mohl znovu bránou projít. Zase další ‚kdyby‘. Musí pro to být jiné, rozumnější vysvětlení.“ Iva se na chvíli zamyslela a pak řekla:

„Ten hlas lékárníkovi nepatřil. Mluvila jsem s ním několikrát. Až půjdu domlouvát tu prohlídku, určitě se ho na to zeptám.“

„Kdyby Růža nechal Vikyho, či kdo to vlastně byl, domluvit, mohli jsme se dozvědět, co nám chtěl o štole říct,“ obrátil zpět pozornost k tajemnému hlasu Máca. „Jistě to bylo něco důležitého!“

„Těch záhad je opravdu moc,“ ozval se Kuba. „Nevíme, co je před námi a ještě si to kazíme. Abychom se nakonec nedivili!“ dodal prorocky.

Vzkaz

Na výpravu do štolý se junáci důkladně připravili. Základní skautskou výzbroj doplnili o pár nezbytností, k nimž patřila i krabička poslední záchrany, a sešli se jako obvykle před klubovnou. Dnes z jejich tváří zářilo pevné odhodlání. Důvod byl prostý – po příhodě s tajemným hlasem se sešli hlavní vedoucí mimo klubovnu (aby je nikdo neslyšel) a probrali tuto záležitost znovu. Po hodinové poradě dospěli k závěru, že onen neviditelný musí mít nějaké tělo, protože ve šterku pod schody chrastil botami. Jestliže se příště opět ozve, junáci jej neprodyšně obklíčí a musí s pravdou ven. Rozhodnutí vedoucích sdělila ostatním Iva, která junáky pro jistotu kvůli utajení obešla.

Navzdory napjatému očekávání se však žádný podezřelý zvuk či pohyb v jejich blízkosti nekonal. Obklopili tedy vůdce výpravy Davida a vyslechli si jeho pokyny. Pak se dvanáct statečných vydalo na cestu. Pěkně jim ubíhala i proto, že Lucka s sebou vzala své dva psy, vlastně fenky Sunny a Moonu.

Prošli nejdříve Dlouhou mezí, což je kilometr dlouhá silnice, spojující Chotyni s její pilou. Překonali kopec a na první křižovatce se dali vpravo k někdejší továrně Kolora, od níž je Tovární ulice přivedla na Dolní náměstí. Pak minuli Hasičskou louku, kde se pořádají, jak napovídá název, hasičská cvičení a závody, ale také vyhlášená Hrádecká pouť či Dožínky. Za loukou odbočili na stezku pro pěší; dovedla je k lávce v Loučné a dále na rozcestí u továrny Praga. Odtud zamířili ke starému mlýnu a k Wienerovu mostu. Zbývalo projít zhruba dvě stě metrů podél řeky Nisy a byli na místě. Ke štolám se však neprodírali houštím jako Médě nebo lékárník, ale pokračovali po stoupající

silnici až k osamělému bytovému domu. Zde cestu opustili a seběhli strmou pěšinou vlevo po svahu dolů, aby zakrátko stanuli před dvěma tajemnými otvory do nitra země. Nebo do pekel, jak trefně poznamenala Evča. Všichni pocítili podvědomý strach.

Otázku, kdo půjde první, nemuseli řešit. David se nabídl před časem sám a jeho rozhodnutí přijali junáci s povděkem. Nikdo vhodnější ostatně nepřipadal v úvahu – David byl zdatný a odvážný muž s dobrým úsudkem. Dříve, než vstoupil do štoly, podala mu Iva další baterku pro případ, že by jeho vlastní přestala svítit. Ostatní se nakupili u vchodu a sledovali Davidův pohyb podle slábnoucí záře svítilny a čvachtání holínek. Viděli, že se občas zastavil a prohlížel stěnu či strop a pak pokračoval v pomalé chůzi dál. Když se zdálo, že už jim zmizí z dohledu, zazářila najednou v dále žhnoucí tečka a zvolna se přibližovala.

„Tak jsem tady. Vypadá to tam docela zajímavě. Napravo si všimněte větracích otvorů, vlevo zůstalo na zdi pár úchytek po elektrickém vedení a na konci je zával z hlíny. Za ním se chodba zatačí trochu vpravo, asi k činžáku.“ Jak se junáci později dozvěděli, štola plnila více úkolů – kromě odvodňování, větrání a odvozu vytěženého uhlí či hlušiny především zpřístupňovala rozsáhlou soustavu chodeb Františkova dolu, které vedly až k nedaleké obci Hartavě. Za bytovým domem se nacházela další, tentokrát svislá šachta, do které se sestupovalo žebříkem. Vytěžené uhlí se spalovalo v textilní továrně, jež dodnes stojí v těsné blízkosti lignitového dolu. Postavili ji tam v devatenáctém století dva angličtí průmyslníci, aby měli dost paliva pro její parní stroje.

Po Davidovi vstoupil do podzemí zbytek oddílu. Sehnuti pod nízkým stropem si ověřovali, že jim teď v šachtě žádné nebezpečí nehrozí. Možná někdy v budoucnu, až povolí bytelně dělaná klenba.

U závalu na konci chodby se chvilku zdrželi – opravdu se stáčela trochu vpravo.

„Ke státní hranici,“ připomenul Máca.

„Tak si říkám, že by nebylo marné tu štolu obnovit,“ rozhlížel se Míra. „Opravit strop a dát sem znovu kolejnice s vozíky, ve kterých by se vozily děti. A venku udělat kolotoče a houpačky, aby se měly kde vyřádit.“ Potvrdil tak nejen dobrou znalost Vikyho dopisu, kde se o kolejnicích zmiňuje, ale též dobré srdce a podnikatelského ducha.

„Jasně, až vyděláš pár miliónů, můžeš se do toho pustit,“ zašklebil se Máca. „Návratnost investice odhaduji na sto let.“ Než se stačil Míra nadechnout, aby mu peprně odpověděl, promluvila za něj Iva.

„To si dopovídejte venku, vracíme se. Už na nás David volá.“ Namířila svítlnu k východu, aby mu dala znamení, když tu se chodba za nimi začala plnit podivnou bílou párou. Vystupovala především ze závalu, ale i ze stěn a stropu, odevšad. Současně se zuřivě rozštěkali oba Lucčini psi.

„Něco se děje!“ vykřikl poděšeně Méďa. „Mizíme!“ Na ten povel se jedenáct shrbených postav dalo do zběsilého útěku. Jakmile se vyřítili ze vchodu, padali jeden přes druhého bez dechu na zem.

„Co jste tam tak dlouho dělali, přihodilo se něco?“ vyptával se David užasle a nahlížel pátravě do šachty. „Už jsem se chtěl za vámi vydat.“

„Jak to,“ vzpamatovala se první Evča, „vždyť jsme tam byli sotva pár minut. Ostatně dobře, že jsi na nás zavolal. Nebýt tebe, kdoví jak bychom dopadli.“

„Co pár minut, víc jak půl hodiny. Tři čtvrtě,“ opravil se, když se podíval na hodinky. „A nevolal jsem.“

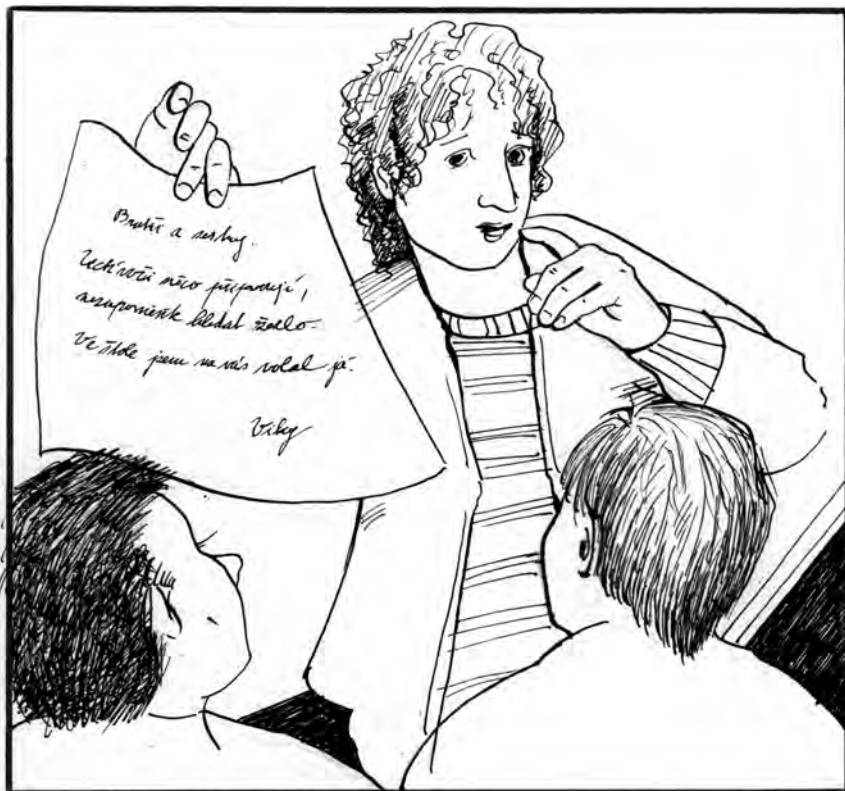
„Vždyť jsme tě všichni slyšeli!“

„Ale já opravdu nevolal!“ odmítal chválu David. „Také jsem něco zaslechl, ale myslel jsem, že to byl někdo z vás.“

„Víš, co se stalo?“ zajektl zuby Kuba, stále viditelně otřesený. „Otevřela se tam brána času!“

Řekl pravdu. I ta nepatrná trocha mlhy, kterou vdechli, je posunula o více jak půl hodiny vpřed. Otázku, komu patřil hlas u vchodu, budou řešit až za týden spolu s neobvyklým vzkazem. Nyní byli rádi, že zůstali celí a nebloudí někde v budoucnosti. Šachta však zůstávala dále hrozbou. Kdo ví, třeba se z ní mohou trousit lidé z jiných časů. Po této Danielově poznámce junáci raději zvedli kotvy a ztěžka, jako by předtím ušli sto kilometrů, se vydali k domovu.

Na další schůzku, která se konala přesně za týden, se jich sešla sotva polovina. Ostatní poslali omluvy – buď že jim není dobře, mají práci, nebo že museli s rodiči odejet, ale ze zpráv byl více cítit strach. Přitom byl dnes krásný podvečer, prostoupený medovou vůní lip a čerstvého sena. Blažený klid, který široce naplňoval ovzduší, jemným zpěvem domalovávala blízká řeka. Zdálo se, že jejím korytem odtékají poslední zbytky času, jako když na jaře mizí sníh a pak už žádný není. Junákům, rozloženým na trávě u schodů do klubovny, se nechtělo nic řešit a už vůbec ne podnikat nějaké kroky, jak se na tom před týdnem dohodli. Minulý týden – byl vůbec nějaký? Nezdál se jim? Má vůbec smysl v tomto příběhu pokračovat? Nemá, shodli se pevně. Dál budou žít svým oddílovým životem, pořádat báječné tábory a vydávat se na dlouhé výpravy po krásách tohoto světa. Dopis, nějaké žezlo či dlaždici ať vezme čert. A začnou právě s ní. Růža vstal a vyšel po schodech

„Kdo tam asi ten papír přišpendlil?“

do patra, aby ji přinesl. Než vstoupil do místnosti, upoutal jeho pozornost lístek, přišpendlený na otevřených dveřích. Zase nějaká taškařice, asi David, mrkl okem po společníkovi, ale ten ležel na boku v trávě a cosi domlouval s Ivou. Růža nechal dlaždici dlaždicí, lístek odpojil a vrátil se dolů.

„Kdo tam asi ten papír přišpendlil?“ zamával jím před očima a pátravě si jednoho po druhém prohlížel.

„Co v něm je?“ zeptal se bez valného zájmu Máca. „Ukaž,“ natáhl se, ale Růža ucukl.

„Nejdříve vám ho přečtu sám.“

Bratři a sestry,

uctívači něco připravují, nezapomeňte hledat žezlo! Ve škole jsem na vás volal já.

Viky

Dopis koloval z ruky do ruky. Všem se rozšířilo chřípí. Mají první hmatatelný důkaz o Korcově přítomnosti. Podvrh se zdál být vyloučený – poselství bylo napsané písmem, které se dnes už neužívá a jež se nápadně podobalo rukopisu z uveřejněného listu. I když bylo napsáno ve chvatu, na papíru, vytrženém ze sešitu.

„Z mého sešitu a mojí tužkou,“ poznala svůj majetek Iva.

„Nejde mi do hlavy, proč nám to píše,“ řekl Máca. „Proč nám to neřekneš přímo!“ zavolal vzápětí do prostoru svým rázným hlasem v domnění, že na ně Václav pořád odněkud kouká.

„Ty se divíš?“ zavrtěla hlavou Evča. „Když nám chtěl posledně něco říct, tak jsme ho překřičeli. Navíc jsme na něj chystali past; pokud tu byl, musel to poznat. Jak říkal doktor, má asi slabé srdce, tak se vyhýbá střetům. Nebo je nesmělý. Proto ten narychlo načmáraný vzkaz, abychom ho nezastihli. Je to správný kluk.“

„A pomáhá nám, kde se dá,“ doplnil David.

„Tím je vyřešena první záhada,“ uzavřela Iva. „Myslím, že se nám příběh začíná rozmotávat.“

Nová okolnost, která případ poněkud vyjasnila, přitáhla zbývající junáky. Na příští setkání se dostavili v plném počtu.

„Přátelé,“ zahájil schůzku David, „teď, když víme, že je tu Viky s námi, nemůžeme záležitost s dopisem brát na lehkou váhu. Přiznávám, že jsme se spolu s Ivou, Evčou a dalšími vedoucími dohodli, že na celou záležitost zapomeneme. Kvůli oddílu, aby se dal znovu dohromady, a také, že je to nebezpečné. Oddílový vedoucí musí své junáky za každé situace chránit. Proto jsem šel do chodby jako první, třebaže nakonec dopadlo všechno jinak. Na svém stanovisku nehodlám nic měnit ani teď, jenomže vedení oddílu v této věci za mě převzal někdo jiný.“

„Kdo? Iva? Evča? Méďa?“

„Tak hádejte, můžete jednou. Kdo nás zachránil ve štole a kdo nás od začátku skrytě vede?“

„Viky?“

„Ano, je to tak, Ivane. Václav Korec.“

„No, nezlob se na mě, ale zdá se mi to trochu přitažené za vlasy. Za prvé Viky není člen našeho oddílu. Za druhé kvůli časovému posunu je stejně starý jako my, i když mu je už osmdesát, takže jaképak zvláštní ohledy. A za třetí...“ nedopověděl Ivan a na chvíli se odmlčel.

„Co za třetí?“

„Za třetí není jisté,“ vyrazil nakonec ze sebe, „že ten poslední vzkaz nenačmáral někdo z vás. My u toho nebyli.“

„Ale byli u toho jiní, když ty jsi byl zalezlý doma,“ odsekl Máca. Nasupeně se zvedl a odsedl si do dlouhého stínu klubovny. Navzdory pokročilému odpoledni a mlžnému oparu, který jemně překryl oblohu, slunce pořád pálilo a teplota vzduchu se držela na třiceti stupních.

David si pohladil dva dny neholenou tvář a chvíli nezúčastněně pozoroval vlaštovky, jak se prohánějí nízko nad zemí.

„Vypadá to na pořádnou bouřku,“ na půl úst prohodil k Ivě a pak se obrátil k ostatním.

„Věnujte mi ještě chvilku pozornosti. Jak jsem nedávno řekl, jsou věci, které musíme udělat, ať chceme, nebo nechceme. Například komu z vás se chce chodit do školy? Nikomu. Stejně je to s Vikym a s jeho dopisem. On se také dostal do budoucnosti řízením osudu. Rozhodl se do ní vrátit, protože cítil, že tam bude potřeba. Rozumíte? Potřeba! Jak řekla Evča, je to správný kluk a junák. Jen díky němu teď tady sedíme na trávě a nelétáme někde v čase. Proto ho musíme všichni poslouchat – a to tak dlouho, dokud důvody, které zná jen on, nepominou.“ David se zdlouha napil; z horka a náročného proslovu mu vyschlo v krku. Jakkoli junáci jeho důvody chápali, ozvaly se i námitky. S první přišel Kuba. Modrým tričkem si osušil obličej a ostře se zeptal:

„Kdo nám zaručí, že se nedostaneme do nějaké pasti?“

„Viky.“

„Ty jsi dobrý, copak je nějaký bůh? Píše, že uctívači něco chystají, a přitom neví, co!“

„Bohem jistě, Kubo, není, ale nezapomeň, že jako neviditelný se dozví mnohem víc. Podle mě na Hradě drží stráž a zachytil něco podezřelého.“

„Mě by spíše zajímalo, kde spí a jestli něco jí,“ usmála se Lucka.

„Ještě nějaký dotaz?“ přešel David její otázku a rozhlédl se po přítomných. „Nikdo?“

„Řekni rovnou, že nevíš,“ zastal se Lucky Kuba. Hlavně mu však vadila Davidova nepochopitelná jistota.

„No tak nevím. Nepřemýšlel jsem o tom. Asi prožívá něco jako živý sen, zatímco jeho tělo leží šedesát let dozadu někde v chodbě.“

Bud' se k němu vrátí, vtáhne ho nazpět, nebo...“

„Domluv!“

„...je vtáhne do našeho času,“ dodal po krátkém zaváhání David. „Někde jsem o tom četl. Proto nemá tělesné potřeby.“ Mezi junáky proběhla vzrušená výměna názorů, která neměla konce. Slunko již dávno zapadlo, v protějším domě se rozsvítila první světla a klubovna ztratila svůj stín. Bylo na čase jít domů. Schůzku ukončila tentokrát Evča. Postavila se, a když si zjedнала klid, za ostatní rozhodla:

„Dneska je čtvrtek. Zítra zajde Iva za lékárníkem, aby nás čekal, a v sobotu půjdeme hledat žezlo. Kdo je pro?“ Junáci jeden po druhém beze slova zvedli paže.

Průzkum Hradu

Moudré přísloví říká: Člověk míní, Pán Bůh mění. Iva se sice za doktorem vypravila, ale nedomluvila se s ním. Hrad byl zavřený, jen papír na dveřích sděloval, že lékárník musel někam odejet. Otevřeno bude až zítra. K večeru však začalo vytrvale pršet a déšť neustával. V celém kraji byly postupně vyhlášovány povodňové stupně až k tomu nejvyššímu. To se už Nisa, podobně jako další toky přelila přes břehy a brala s sebou, co přišlo do cesty – mosty, garáže i celé domy. Na Hrádecku se rozlila do nebývalé šíře a svým průtokem se vyrovnala Vltavě. Když druhý den odpoledne chrlení vody skončilo, zůstala po něm neuvěřitelná spoušť. Nejvíce škod napáchala povodeň ve Frýdlantu a jeho okolí; například v Heřmanicích vymazala ze zemského povrchu hned několik domů. Svoji daň si vybrala též v Chrastavě, v Hrádku nad Nisou a samozřejmě v Chotyni. Junácká klubovna, která stojí jen pár metrů od řeky, měla zatopenou místnost v přízemí; moc nechybělo a voda vtrhla i do prvního patra. Díky hlubokým základům a pevné stavbě, které tato bývalá transformační stanice musela mít, řádění živlu odolala. Co se však nacházelo v dolní světnici, bylo zasaženo dokonale; místo hledání žezla tak přišly na řadu záchranné práce. Znamenalo to vytahat veškerý uložený materiál, důkladně ho vysušit a pak ještě omýt desinfekčním roztokem. U zničených věcí nezbývalo nic jiného, než je naházet na hromadu, spálit nebo odvézt pryč.

„Už toho mám plné zuby,“ ulevil si Méda. „Nejdříve uklízet doma a teď tady.“ Mluvil ostatním z duše – většina chotyňských domů stála v údolní nivě a příval dravé vody se do nich opřel plnou silou.

„Nejhorší je umývat to blátíčko, dostalo se úplně všude. Člověk aby ho otíral desetkrát.“

„Viš, co mi, Růžo, nejde do hlavy?“ poznamenal tlumeně Míra, který vedle něho smotával lano. Aniž čekal na odpověď, pokračoval: „Pršet začalo v pátek šestého srpna a přestalo v sobotu.“

„No a?“

„Kdy odejel pryč lékárník?“

„V pátek, alespoň to říkala Iva.“

„Kdy se vrátil?“

„Přece druhý den. Iva za ním chtěla znovu jít, ale pro tu vodu se už k němu nedostala.“

„Tobě to není divné? Nejdříve horko k nevydržení a jen co doktor vytáhne paty, začne pršet.“

„Jo, ty si myslíš, že tu povodeň mohli přivolat uctívači, aby odvedli pozornost od Hradu?“

„Přesně tak.“ Takové vysvětlení vzbudilo všeobecný úžas. Junáci, kteří hovor chlapců zachytili, je postupně obstoupili. Na Mírově výkladu nemuselo být zbla pravdy, nicméně traduje se, že původní národy třeba v Africe déšť přivolat dokáží. Bubnují na bubínky, aby vyvolali jeho dojem, a po určité době, když je představa dostatečně silná, se obloha pokryje mraky a začne pršet. Platí to i v tomto případě? Všichni měli na mysli poslední vzkaz, či lépe varování Václava Korce. Co se vlastně přihodilo? Mohou za povodeň uctívači? Pokud by dokázali spustit takovou potopu, jaká neštěstí můžou přivodit s daleko mocnějším žezlem. Zkázu celého světa! Ať tak či onak, bylo nutné okamžitě jednat. Po bleskové poradě David rozhodl:

„Ivo, najdi co nejdříve lékárníka a zeptej se ho, jestli se u něho něco nepříhodilo. Pokud ne, domluv prohlídku Hradu na nejbližší možný termín. Posíláme tebe, protože se s ním už znáš.“ Iva souhlasila a k doktorovi se vydala hned následující den. Vrátila se s vážným výrazem ve tváři.

„Stalo se něco? Povídej!“ skoro ji prosil celý oddíl. Iva po chvíli zasmušile odpověděla.

„Minulý pátek se někdo vloupal do Hradu. Řeší to policie.“

„Neblázni! Kdo to byl? Uctívači? Tak přece měl Viky zase pravdu!“ sesypaly se na hlavu Ivy otázky a poznámky, se kterými si věděla rady asi jako její přátelé. Zopakovala jen doktorova slova, že se zase tolik nestalo; pachatelé sice poškodili vstupní dveře, ale do budovy vniknout nestačili, protože je asi někdo vyrušil. Ostatně lékárna je chráněna poplašným zařízením, takže by se do ní stejně nedostali. Doktor však celou příhodu nepodceňuje a bude rád, když junáci Hrad co nejdříve prohlédnou.

Tak se i stalo. Skauti neotáleli a sotva lékárník zavřel provozovnu, vyzbrojeni kladívky proklepávali stěny a prozkoumali každíčký kout. Hledaný dutý zvuk se ozval pouze u výdejní táry, ale to byl jen sklípek pod podlahou, přístupný zvenku. Ukládalo se v něm zahradnické náčiní. Pak se vydali do sklepa; Méďa a Kuba v něm přeházeli dokonce zbytek uhlí a opět nic. Jen se pořádně ušpinili.

„Pojďte se umýt, jinak tu všechno zamažete,“ vybídl chlapce lékárník a zavedl je do koupelny v prvním patře. Ostatní se pustili do další prohlídky, a když se chystali jít do posledního patra, lékárník zapochyboval.

„Tam snad ani nechodte; je to celé přestavěné, nové. I zdi. Ostatně, pojďte se podívat.“ Junáci poslušně vypochovali po nových hliníkových schodech, a než se stačili pořádně rozkoukat, ukázal Kuba na oprýskaná, docela nenápadná dvířka. Byla hned u schodů, pod starým nosným trámem. „Co – co je za nimi?“ trochu se zajíkl. Když ho Míra, který mu postřeh záviděl, napodobil, David jej přísně okřikl. Junáci si mají pomáhat a ne se jeden druhému posmívat. Natož vadě

řeči. Očekávání se však nenaplnilo. V dutině ležely odřezky polystyrenu patrně ještě z doby, kdy se patro přestavovalo. Kubovi to však nedalo. Protáhl se úzkým otvorem a začal nepořádek přehazovat z místa na místo. Na chvíli znehybněl, pak sebou několikrát šklubl, jako by se snažil něco vyprostit, a zase se vysoukal zpět. V ruce držel dřevěnou krabici, převázanou režným provázekem.

„Byla úplně vzadu, zastrčená v rohu mezi trámy,“ řekl udýchaně a zvědavě si ji prohlížel. „Je pořádně těžká, co v ní asi bude?“ Vytáhl dýku, kterou měl v pochvě u pasu, a pohotově motouz přeřízl. Po odklopení víka vyjmul předmět, který vypadal jako trofej pro fotbalisty – dole kulatý podstavec, ze kterého vystupovaly tři nožky, srůstající do madla. To se posléze rozevíralo do listů, objímajících stříbrnou kouli. Na ní byl vyrytý nějaký nápis.

„Cizí řečí,“ zklamaně utrousil Míra.

„Ukažte,“ sestoupil k nim lékárník a kouli otřel kapesníkem. „Pojdme k oknu, není tu dost světla.“ Nápis chvíli pozorně zkoumal. Skládal se ze tří slov – dvě stála proti sobě na způsob ražby na minci a mezi nimi, na samém vrcholu koule, bylo kolmo vyraženo třetí. „Je to latinsky,“ poznamenal doktor. „Uprostřed je napsáno SCEPTRUM a po okrajích FORTITUDO MUNDI.“

„Můžete nám to přeložit?“

„Sceptrum znamená žezlo, dobře se to pamatuje podle slova cep. Možná s ním má společný slovní základ. Latina je slovan-ským jazykům blízká.“

„A to druhé?“

„To druhé znamená síla světa.“ Lékárník trofej potěžkal a spíše pro sebe řekl:

„Docela by mě zajímalo, jak se s takovým žezlem zachází.“ Pár minut je obracel v rukách, zevrubně zkoumal svrchu i zespu,

zkoušel pohnout nožkami a koulí – vše bez výsledku.

„Tajný mechanismus to zřejmě nemá.“

„Možná stačí přečíst ta slova,“ nesměle podotkl David.

„Zkuste to!“ podal mu lékárník sošku a David nahlas vyslovil vyrytá slova v různém pořadí za sebou. Zase nic. Jen se zdálo, že se povrch koule poněkud ohřál.

„Asi jak ho tady pan doktor prohlížel,“ pípla Iva. „Možná,“ zamumlal lékárník. „Dovolíte?“ převzal žezlo zpět a otevřel okno.

„Nechte nám ho!“ lekla se Žabka v domnění, že chce sošku vyhodit. „My si je vezmeme do klubovny.“

„Co vás nemá,“ usmál se lékárník. „Jen mě něco napadlo.“ Natáhl pravici s trofejí vpřed a upřel pohled na kouli. V domě krátce zarachotilo, jako když někdo stěhuje těžký nábytek, a venku se zvedl vítr, který rychle sílil do divokých poryvů. Doktor zneklidněl, odvrátil od koule oči a ruku spustil podél těla. Vichr se opět utišil.

„Co to bylo za rachot?“ zeptal se Daniel.

„Nevím,“ odvětil lékárník, zatímco se rozhlížel kolem sebe. „Možná zdejší duch, jak se o něm zmiňuje tabulka dole u vchodu.“ Pohlédl opět na žezlo a dodal. „Hlavní je, že víme, jak tohle funguje.“

„Všemocné žezlo světa,“ zašeptal Kuba nábožně.

„Jeho kouzlo spočívá v tom,“ kývl hlavou lékárník, „že zesiluje lidskou vůli, a to v dobrém i ve zlém. Ohřálo se už po Davidových slovech. Proto po něm uctívači tak pasou. Naučte se se žezlem zacházet, možná se bude hodit.“ A podal sošku Kubovi.

Junáci se kolem něho shlukli – každý si chtěl žezlo chvíli podržet. Vždyť něco takového je nad všechny poklady světa! Když se ho však chystali vyzkoušet jako před chvílí doktor, přibrzdil je David.

„Zajdeme někam do lesa nebo do hor a prověříme žezlo tam.“

Ted' bychom ho měli schovat, jako dlaždici. A to co nejdříve, uctívači nespí. Tedy – pokud si ho můžeme nechat,“ obrátil se k doktorovi.

„Ale samozřejmě. Je vaše. Vypátrali jste ho přece vy!“

Než se skupina vrátila do přízemí, zeptala se lékárníka Iva:

„Můžete nám ještě něco vysvětlit?“

„Pokud budu vědět...“

„Určitě ano. Nebyl jste před nedávnem v té štole u hranic? Méďa vás sledoval a prý jste mu zmizel.“

Lékárník se na Méďu zkoumavě podíval.

„Tak to jste byl vy?“

„Já,“ zarděl se Méďa jako přistižený při činu.

„Ano, byl jsem tam. Přesněji, měl jsem v úmyslu se do těch chodeb podívat, než jsem si všiml, že mě někdo sleduje. Nevěděl jsem, co máte v úmyslu,“ pohlédl opět na Méďu, „a proto, když jste vlezl do porostu, křoví jsem obešel a vrátil se k autu. Štolu přece můžu prozkoumat jindy.“

„Tím je vše vysvětleno,“ oddechla si Iva. „Jdeme domů!“ A jak sestupovali po schodech, v kostce sdělila lékárníkovi poslední novinky – o dlaždici, kterou našli na Kohoutím vrchu, jak vypadala a že na ně promluvil Václav Korec zpod schodů u klubovny. Ukázala mu lístek, který jim napsal, a také řekla, co si tom myslí David. Ten mlčky přisvědčil. Doktor chvíli přemýšlel a nakonec se Ivy zeptal:

„Máte tento týden čas?“

„Chceme pomáhat lidem v úklidu po povodni. Proč?“

„Mohla byste navštívit liberecký archív a vyžádat si knihu zemřelých, kteří zesnuli v roce 1947. Moc jmen tam nebude, pohraničí osídlovali většinou mladí lidé. Mě by především zajímalo, jestli tam není Václavovo jméno. Není vyloučeno, že mezitím ze-

mřel a teď bloudí někde bez těla. Vydal bych se tam sám, ale víte,“ řekl omluvným tónem, „jak to u mě vypadá s časem.“

Co se honilo junákům v hlavách při cestě do klubovny, nemá smysl rozepisovat. Všechn hovor se stácel ke dvěma hlavním událostem – k žezlu a k Václavu Korcovi. Kde asi bloudí, jak se vyjádřil lékárník? Pátrá po uctívačích, když dneska s nimi s největší pravděpodobností na Hradě nebyl? Nebo se zapírá? Buď jak buď, Iva se zítra vydá do Liberce a ostatní půjdou uklízet. Také se dohodli, že dlaždici ponechají v klubovně a žezlo ukryje David. Kde ho schová, řekne pouze jediné osobě z celého oddílu, ostatním neznámé. Opatření bylo nanejvýš nutné, protože krádež a zneužití žezla mohlo mít nedozírné následky. Večer se setkají před klubovnou.

Úklid není rozhodně nic zábavného, natož dělat pořádek po povodních. Generálku si vyzkoušeli doma a v klubovně, teď se zapojili do dalšího čištění. Nebyli sami. Jak mimo jiné napsal starosta Hrádku nad Nisou v zářijovém čísle místního časopisu:

Do města se začaly sjíždět desítky hasičských sborů, desítky vojáků a stovky dobrovolníků, kteří začali pomáhat všude, kde bylo třeba. Lidem u řeky ale voda stejně klidně spát nedá. Přesně po týdnu po krátkém dešti byla hladina řeky opět v úrovni 206 cm. 36 domů mělo znovu nařízenou evakuaci. Naštěstí se ale počasí umoudřilo a ještě ten den mohli být dobrovolníci, kterých stále bylo ve městě několik set, využiti k tomu, aby pokračovali v odklizení následků povodně.

Znamenalo to uklidit neuvěřitelné množství bahna, písku a různých naplavenin z domů, ze zahrad, z cest a luk, přiléhajících

k řece. Zabrát to dalo všem. Když naši junáci k večeru přicházeli ke klubovně, sotva tahali za sebou nohy. Posedali si na schodech, protože trávník byl dosud silně podmáčený. Neměli sebemenší chuť se do něčeho pouštět. Stačil však krátký odpočinek a do mladých těl se rychle vrátila původní síla. Když Iva přišla od vlaku z Liberce, zastihla je již v družném hovoru.

„Tak jak jsi pořídila?“ přivítal ji jako první David, kterému záležitost s Václavem Korcem nedávala dlouho spát.

„Dobře,“ odpověděla Iva a posadila se na nejnižší schod k ostatním.

„Dobře co? Našla jsi v tom Liberci nějaký záznam, nebo ne?“

„Našla!“ vykřikla vítězně, protože to už nemohla vydržet. Hned nato se rozpovídala, jak jí v archívu vyšli vstříc, hned přinesli knihu zemřelých a prohlédnout rok 1947 nezabralo víc než deset patnáct minut. „Když jsem uviděla ten zápis, nemohla jsem tomu nejdřív uvěřit.“

„Kdy zemřel?“

„7. července 1947 na srdeční zástavu. Nechala jsem si tu stránku okopírovat.“ David vzal list do rukou a pokýval hlavou.

„Tak Václav Korec je vlastně už 63 let po smrti...“ Nestačil však domluvit, protože zpod schodů se ozval zoufalý výkřik.

„Ne! To není možné! Vždyť přece dosud žiji!“ Pak bylo slyšet i vidět, jak se někdo od klubovny rychle vzdaluje. Do promoklé půdy se nořily otisky nohou. Všichni zkoprněli, a třebaže Evča, která se vzpamatovala jako první, za ním volala:

„Viky, vrať se! Patříš přece k nám!“, kde byl Korcovi v té době konec.

„To jsem tomu dala,“ chytla se za hlavu Iva, „měla jsem s tím počítat, že nás bude poslouchat!“ David ji utěšoval:

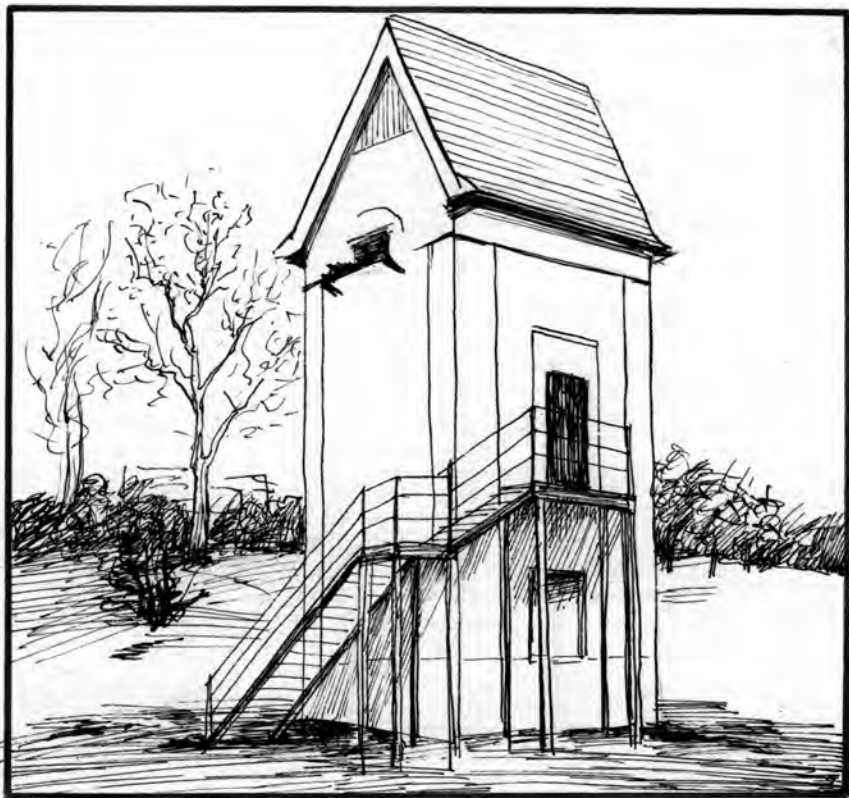
„Nemohla jsi to vědět. Nadávat bych si měl spíše já, že jsem to řekl tak natvrdo.“ Položil jí ruku kolem ramen, přitiskl přátelsky k sobě a řekl několik povzbudivých slov. Na otázku, co bude dál, jestli Václava Korce nadobro ztratili a on se vrátil do minulosti a tedy do hrobu, však odpověď neznal ani on, ani nikdo jiný.

Zkouška žezla

Následující den věnovali junáci dokončení úklidu klubovny. Zbývalo toho už málo – především se pořádně větralo. Dveře a okna v přízemí byla po dobu jejich přítomnosti zotvírána a všechno pečlivě otřeno desinfekčním roztokem, aby se nešířily zdraví nebezpečné plísně. S prací byli brzy hotovi – klubovnu vlastně tvořila jedna místnost v přízemí a druhá v patře, k níž vedlo oněch osmnáct schodů se zábradlím a dvěma mezaniny. Patrová místnost byla ve dvou třetinách své výšky přepažena nepravým stropem z pevných trámů a desek, čímž se vytvořil prostor pro příležitostné přespávání. Domek byl zakončen pěknou sedlovou střechou. Po předchozím majiteli tu zůstaly jen nosiče izolátorů elektrického vedení.

Sotvaže byli s prací u konce, domlouvali se na další akci.

„Kdy se vydáme na Havranky?“ řekl Ivan, který se už dávno těšil, jak si na Vraních skalách užijí. Tak se skupina obrovských pískovcových kamenů jmenuje úředně. Někteří je nazývají též Krkavčími skálami. A jak si lze najít v každém pořádném průvodci, nacházejí se nad Krásným dolem na poloviční cestě mezi Horním Sedlem a Popovou skálou a jsou rozděleny skalní rozsedlinou na dvě mohutné rovnoběžně stojící řady s vrcholky Šachtových věží, Hrušky a s Krkavčím hnízdem. V severozápadní řadě je pak největší Fellerova věž a kousek od ní Krkavec. Ke skálám vede zelená turistická značka. Junáci samozřejmě nehodlali vrcholky slézat – neměli potřebnou výbavu ani řádný výcvik či zkušeného instruktora, přesto se na výlet do té divoké změti balvanů těšili. Na rozdíl od nedalekých Horních skal jimi mohli sem a tam prolézat a těšit se krásnými výhledy do kraje.

Klubovnu vlastně tvořila jedna místnost...

Zatím však seděli na schodech u klubovny, které je od romantiky Vraních skal vrátily zpátky na zem.

„Přece zítra,“ odpověděl Ivanovi na jeho otázku David, „domluvili jsme se na tom minule. Jo, tys tu vlastně nebyl. Vezmi si pořádné boty, na kamenech to klouže...“

„Také bychom mohli vyzkoušet žezlo světa!“ skočil mu do řeči Kuba, který se už nemohl dočkat.

„Jistě, vyzkoušíme,“ zakabonil se trochu David. Chtěl tím oddíl

překvapit. „Ale nikomu ani muk!“ Pak se mu znovu rozjasnila tvář a ukázal na Mácu. „Řekni, jak jsi rozluštil kód na dlaždici. Jsi prostě machr!“

„Fakt? Opravdu?“

„Ono to zas tak složité nebylo,“ ostýchal se zprvu Máca, ale pak se rozpovídal. „Nejdříve jsem si myslel, že uctívači chtějí ovládnout náš kraj a ta hvězda představuje Hrádecko – jinak řečeno, jeden cíp, jedna vesnice. Tak jsem nejdříve začal počítat ty, které velký Hrádek tvoří – Hrádek nad Nisou, Stará a Nová Loučná, Donín, Horní a Dolní Sedlo, Dolní Suchá, Václavice a Oldřichov na Hranicích. Dohromady sedm – ale cípů je jen šest. Kdybych střed s vlnovkou, která může znamenat řeku, považoval za samotný Hrádek, pak by počet souhlasil, ale nesměli bychom počítat, že Loučné a Sedla jsou dvě a k tomu Chotyně, která do Hrádecka patří také. Pak by jich bylo dohromady deset. Jenže – co vlastně znamenají písmena u jednotlivých špiček? Že by počátky názvů jednotlivých vesnic? Nesouhlasí ani v jednom případě. Znovu jsem si přečetl Vikyho dopis a najednou mě ta věta udeřila do očí.“

„Jaká věta?“ Míra se nachýlil poněkud dopředu a spolu s ostatními napjatě očekával odpověď.

„No přece to uctívačské zaklínadlo: Duchu ohně, dej nám svět, ukaž nám, kde žezlo je! Napadlo mě, že chtějí získat vládu nad světem. Proto hodili do ohně dlaždici, která svět představovala.“

„Jak tomu máme rozumět?“

„Jednoduše – dlaždice má na sobě vyrytou hvězdu s šesti cípy. Kolik je světadílů?“

„Přece šest,“ doplnil Daniel, „Evropa, Asie, obě Ameriky, Afrika, Austrálie a Antarktida.“

„Správně. A teď se podívejte na písmena u jednotlivých špiček.“

„To sedí,“ žasla Evča, „Máco, ty jsi fakt génius!“

„Vlnovka uprostřed znamená vodu a ty cípy oheň, že?“ připojila se obdivně Iva. Ano, bylo to tak. Máca objasnil další záhadu. Dlaždice tím ovšem získala na hodnotě. Žádný kus betonu, ale kultovní předmět, který uctívači určitě hledají!

„Ti tři, co jsme je potkali na Špičáku...“

„Byli, Míro, určitě uctívači. Každá vláda, i sebelepší, nese s sebou větší či menší míru násilí, jinak řečeno oheň. Co by znamenala vláda zloduchů, není třeba vysvětlovat. Znovu připomínám – musíme se mít na pozoru, všimějme si každé maličkosti. Teď rozchod a zítra tady v deset!“

„Jasně, Davide, zítra v deset jako na koni!“

Druhý den nemohli junáci ani dospat a většina z nich přišla na schůzku o půl hodiny dříve včetně Davida, který předtím vyzvedl z tajného úkrytu žezlo, zabalil ho do bavlněného šátku a starostlivě uložil na dno batohu. Úderem desáté už byli u klubovny všichni a vykročili k Hornímu Sedlu.

Než skauti na Vraní skály dorazí, uplyne nejméně hodina. V té době lékárník ukončil sobotní prodej, a když hodlal lékárnu zavřít, dveře se samy pootevřely. Zvenku se ozval příjemný hlas.

„Mohu ještě dál?“

„Prosím,“ uvolnil doktor místo u dveří, třebaže nikoho neviděl.

„Potřebuji se s vámi o něčem poradit.“ Doktor souhlasil, zamknul dveře a návštěvníka pohybem ruky vyzval, aby se posadil.

„Čekal jsem, pane Korče, že za mnou přijdete dříve.“

„Vy o mně víte...“

„Ano, z novin i od skautů.“

„Ach tak. Nechci vás obtěžovat svými starostmi, ale přinutily mě k tomu okolnosti.“ Václav Korec se odmlčel a pak rozčileně řekl: „Stal jsem se člověkem bez těla!“ Doktor chápavě kývl hlavou a po pár uklidňujících slovech vyjádřil přesvědčení, že se jistě najde z této složité situace cesta. Vyptal se ho, jak se cítí a zda mu něco nechybí. Václav Korec dopodrobna popsal svůj stav; nejvíce ho trápi- lo, že je bez domova, odsouzen k věčnému toulání, ale bojí se vrátit na své místo, protože jeho tělo mezitím pohřbili. Lékárník odvětil:

„S tím tělem to nebude tak zlé. Jestliže jste schopen napsat vzkaz, zanechávat stopy, mluvit, musíte nějakou část svého těla do- sud mít. Teď půjde o to, abyste o ni nepřišel a naopak získal zpět, co už dávno není. Příklady zhmotnění se a odhmotnění byly v minu- losti zaznamenané. Chce to ale veliké soustředění, silnou vůli.“

„To já nikdy nedokážu,“ vzdychl Václav Korec.

„Nezoufejte. Nějaké východisko se musí najít!“ prohlásil pev- ně lékárník, povzbudivě se usmál a pro jistotu zaklepal na dřevě- ný stolek. Poté se rozloučili a ve dveřích mu ještě připomenul:

„Zatím se držte zpátky a hlídejte žezlo, aby o něj skauti nepřišli.“

„Jasně, zjistím, kde ho má David uložené. Také nebudu chodit ke štole. Abych neumřel jako tehdy,“ dodal zdrsnělým hlasem.

O této klíčové rozmluvě neměli junáci samozřejmě nejmenší tušení. Jejich pozornost poutalo krásné prostředí Havranek, před nimiž právě stanuli. Třebaže tu byli již dříve, všech se bez výjim- ky znovu zmocnilo kouzlo skal, nad kterými vládla modrá letní obloha se srpnovým sluncem. To sice hrálo, ale tak nějak mírně, vlídně. Mezi obrovskými kameny vyrůstaly roztroušeně borovice s křivolakými hnědými kmeny a řídkými větvemi. Stejně nemo- torně jako marně se snažily junákům poskytnout útočiště – jejich stíny je chránily asi jako děravý deštník při bouřce. Upjaté smrky

na tom byly podstatně lépe, ale ty si roz dováděného mládí ani ne-
všimly – své šiřkové oči obracely raději k zemi.

Poté se junáci rozeběhli do všech stran – prolezli každou skuli-
nu, stanuli na všech dostupných vrcholech a přitom pořídili spous-
tu snímků, z nichž nejlepší umístí na své internetové stránky.

„Abychom si pamatovali, jak nám tu bylo hezky,“ řekla Žabka.
Asi po hodině se ozvala píšťalka, která všechny svolala zpět.

„Jak jsem vám slíbil,“ oznámil důležitě David, „dneska si vyzkou-
šíme, co žezlo světa umí. Popojdeme trochu dále do skal, abychom
nebyli na očích houbařům nebo tomu traktoristovi s radlicí.“ Potom
za napjatého očekávání rozvázal tkanici a z batohu vyňal žezlo, zaba-
lené do bavlněného šátku s pěkným barevným vyříváním.

„Kdo jej vyzkouší první?“ zeptala se Evča.

„Kuba, protože žezlo našel on,“ navrhl Míra a trochu sklopil
hlavu. Měl výčitky, že se na Hradě do něho tak opřel a chtěl to od-
činit. Jeho slova byla jednomyslně přijata a David mu poklepal na
rameno. Tak se chová pravý skaut!

Mezitím Kuba převzal sošku a pevně ji uchopil, aby si nikdo
nevšiml, jak se mu třesou ruce. Po vzoru lékárníka natáhl paži
a zadíval se na kouli. Zanedlouho se odkudsi přihnal vánek, který
podobně jako na Hradě stále sílil.

„Stačilo!“ přerušil zkoušku David. „Přivoláš smršť a poláme
kus lesa.“ Pak žezlo předal Mírovi. Ten si přál přivolat mraky, což
se opravdu podařilo. Skupinu dokonce skropil drobný déšť. Opě-
tovné vyjasnění se podařilo Ivě a tak to šlo dál – Máca rozhýbal
starou borovici, Růža pohnul k všeobecnému zděšení velkým bal-
vanem a Médě ho dokonce nadzvedl do výše!

„Proto uctívači po žezle tak touží,“ pronesl k Evče David, za-
tímco sledoval nevšední podívanou.

Evča přikývla a po chvíli s Davidem střásali spršku prachu, již na ně od cesty snesla přes žezlo Lucka. Její psi, kteří dosud leželi v poklidu u jejích nohou, se najednou vztyčili a začali výhružně vrčet a poštěkávat.

„Tiše,“ napomenula je Lucka. „Asi ucítili nějakou zvěř,“ dodala na omluvu.

„Možná,“ řekl váhavě David, „v každém případě končíme. Jsme tady už moc dlouho. Někdo by se o nás mohl zajímat.“ Žezlo zabalil opět do šátku a opatrně uložil mezi ostatní věci v batohu. Přehodil si jej přes rameno, dal pokyn k přesunu a všichni se vydali k domovu. Do kroku si zpívali skautské písně a také řešili, co si počít se žezlem, které sice má neobyčejnou moc, ale je také velmi nebezpečné.

„Já bych ho nejraději někde zakopala nebo hodila do Nisy. Představte si, že jeho mocí někdo rozboří dům nebo jej použije proti lidem.“

„Na druhou stranu by ta soška mohla také pomáhat,“ nesouhlasil s Ivou Máca. Čepici si otočil štítkem do zátylku, aby mu na krk nepražilo slunko. Nebyl sám, kdo nedbal na ustrojení – například Kuba měl na sobě jen krátké kalhoty; ostatní šatstvo dávno nesl v tašce.

„Já,“ pokračoval Máca, „já bych ho například použil proti záplavám či suchu. Víte, kolika zbytečným ztrátám by se tak dalo zabránit?“

„Nebo jím uzdravovat,“ přidal se Daniel.

„Dobrý nápad, ale když si představím, že ho dostanou do rukou uctívači...!“ připomněl Kuba, zrovna když přicházeli k Sedlu. Po jeho slovech Lucčini psi trhli vodítky, jakoby zachytili skrytý pohyb v nedalekém mlázi.

„To není jen tak,“ rozebíral myšlenky kamarádů Růža, „žezlo by se muselo vyzkoušet. Aby se s ním nenadělalo víc škody než užitku.“

Pokud jde o léčení, tam bych se vůbec bál. Co kdybychom někoho zabili?“ podíval se zpytavě na Daniela. „O uctívačích ani nemluví.“

„Zatím má žezlo na starosti David a v budoucnu se uvidí. Proč jsou ti psi pořád tak neklidní?“

„Nevím, Ivo,“ řekla bezradně Lucka, „takhle trojčí už od Havranek. Asi něco cítí.“ Vzala psy nakrátko a Sunny i Moona se opět uklidnily. Vedoucí to nekomentovali, jen David se na chvíli zastavil a mlčky pozoroval okolí. Pak se usmál a doběhl ostatní.

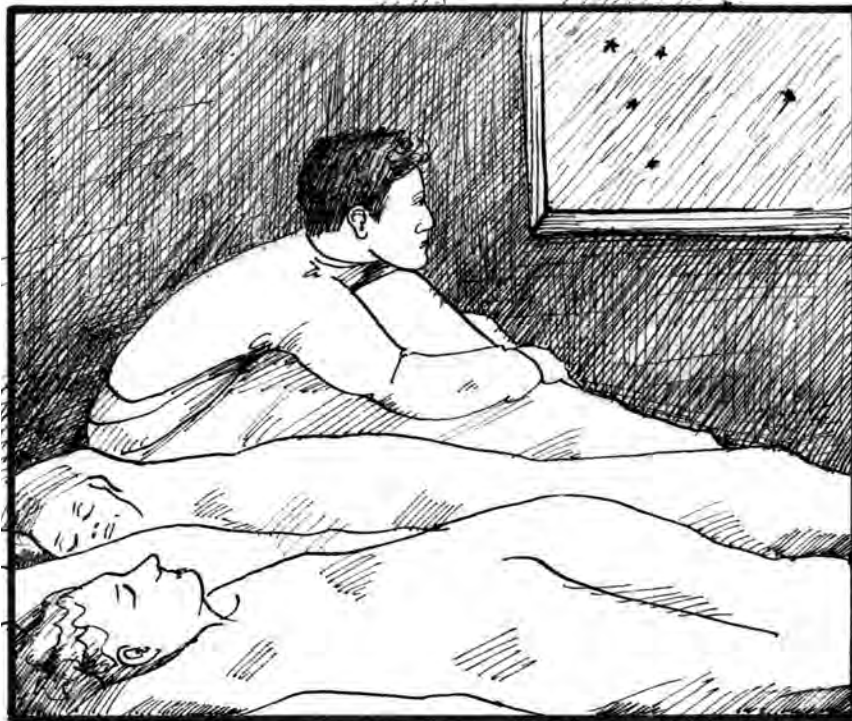
Po výletu zůstali junáci několik dní doma, aby strávili nové zážitky. Připomněli si také poznámku Daniela, který, než se rozešli, řekl:

„Mně to připadá, jako by k nám přicházela velká neznámá postava. Nejdříve byla daleko, ale každou příhodou, kterou jsme prožili, je o jeden krok blíže.“

„Třeba je už tamhle za rohem a nemá nohy, ale čtyři kola,“ dobíral si ho Méďa, protože bylo slyšet slabé zapištění brzd auta, které zastavilo na parkovišti za domem.

„Nesměj se mu,“ zastala se Daniela Evča. „V životě se občas stává, že nějakou událost vytušíme dříve, než se stane.“

Poslední prázdninovou schůzku měli v pátek na konci srpna. Jako obvykle pozotvírali v klubovně dveře a okna, aby ji vyvětrali, a pak důkladně uklidili a vytřeli horní místnost. Na podlahu i do patra, jak říkali falešnému stropu (na který se lezlo žebříkem), vyňosili matrace, přikrývky, polštáře i osobní věci, aby vše připravili ke spání. Přenocování v klubovně mělo jednu velkou výhodu – nemuseli stavět teepee jako na táboře, ani se ohánět sekerou a pilou, aby si do setmění vyrobili tvrdé lože z klacků.

Jen Míra nemohl nějak zabrat ...

Jakmile měli ležení připravené, začalo klání, jež mělo do spaní dobře vychovaných dítek na hony daleko. Rozpoutala se polštářová bitva, kterou David výstižně pojmenoval „spaní a řvaní“ a jehož se úspěšně zúčastnili i oba Lucčini psi. Po vyčerpávajících zápasech vypadala nocležna hůře než na počátku a s úklidem museli začít nanovo.

Když v klubovně opět zavládl pořádek, nasoukali se junáci do spacích pytlů. Pod polštáře uložili baterky pro případ, že by potřebovali v noci jít na záchod. Netrvalo dlouho, a jeden po druhém začali usínat. Jen Míra nemohl nějak zabrat a pootevřeným oknem naslouchal tiché šumění Nisy, jejíž voda unášela dnešní

zážitky do minula a zároveň s ní přitékaly zvěsti o událostech nových. Staré řece ševelivě přizvukovaly koruny blízkých stromů; nejvíce se rozpovídaly ve chvílích, kdy se do nich opřel noční vánek a unesl první žluté lístky kamsi do daleka. Stejně se rozlétnou i naši junáci – nejdříve do škol a pak do širého světa, odkud se budou vracet ke staré klubovně a ukazovat svým dětem místa, kde na ně promluvila živá fantazie. Mírovi se už začaly klížit oči, když zpovzdálí zaslechl čísi nehlučné kroky. Pod oknem se na chvíli zastavily a tichý příjemný hlas řekl: „Dobrou noc, milí junáci.“

Uctívači

Touto příhodou končil poslední srpnový zápis ve skautské kronice. Je zbytečné se přit, zda ta slova Míra opravdu zaslechl nebo se mu zdál již první sen. Protože přísahal, že si nic nevymyslel, shodl se oddíl na tom, že Viky drží nad nimi nadále ochrannou ruku. I když ho dosud nikdo nespatriil, byly tu hmatatelné důkazy jeho přítomnosti. Stál sice v povzdálí, ale připraven kdykoli zasáhnout. Skutečný pravý skaut; proto nebylo důležité, zda je viditelný nebo ne.

Začátek školního roku byl spojen s mnoha povinnostmi, neboť většina junáků ještě studovala. Někteří navštěvovali školy ve vzdálených místech – například Iva dojížděla až do Prahy, což poněkud omezovalo možnosti oddílu konat společné akce. Těžiště organizační práce se přesunulo na Davida a Evču, kterým zdatně vypomáhal Máca, ale i Žabka, Růža a Míra, zvláště pokud se jednalo o junácký dorost. Klubovna ožívala dětským hlaholem pravidelně každý pátek v pět hodin, a to po celý podzim. Vedoucí dbali, aby se mladí junáci toho co nejvíce naučili, a zároveň se snažili, aby činnost střediska byla co nejpestřejší, samozřejmě s ohledem na věk svých svěřenců.

S příchodem první bílé nadílky přibylo zábavy s nezbytným koulováním, budováním eskymáckých přístřešků a sněhuláků. Veselé bylo také stavění sněhových věží, ve kterém vynikal především Kuba. Na první pohled lehký úkol – vztyčit věž, aby byla co nejužší, nejvyšší a přitom nespadla – se proměnil v napínavou soutěž, neboť junáci

bojovali ve čtyřech skupinách, z nichž každá chtěla získat palmu vítězství. Ta sice připadla Kubovu družstvu, ale až v závěru soutěže.

Neméně zábavná byla svíčková bitva. Tentokrát se junáci rozdělili na skupiny dvě – každý dostal do ruky zapálenou svíčku a měl za úkol uchránit její plamen před protivníkem a zároveň sfouknout co nejvíce svíček soupeřů. Neobešlo se to bez tvrdých bitev, vymýšlení obranných strategií, léček a válečného umění i těch nejmenších.

Poutavé bylo i setkání s panem Slezákem z Loučné. Už proto, že poválečné časopisy Junáka, ve kterých byl založen Korcův dopis, jim před časem poslal právě on. Pana Slezáka pozvala za středisko Iva. Když přišel, všechny dojalo, že je nejdříve pozdravil prsty stylizovanou junáckou lilíí a heslem: Buď připraven! Pak jim ukázal svůj starý skautský šátek s koženou sponou čili turbánkem a také řemen s kulatou kovovou přezkou. Po jejím obvodu bylo vyraženo junácké heslo, kterým se dnes s nimi přivítal. Nato se posadil, Evča mu podala hrnek ovocného čaje a pan Slezák vzpomínal, jaké to bylo, když po válce obnovovali činnost Junáka. Ten se od dnešního v základních rysech nelišil – také chodili do přírody, stavěli tábory a učili se znát stopy zvířete – prostě všechno, co musí dobrý skaut znát.

„Jenom tehdy nebyly žádné počítače, my měli nanejvýš rádio,“ řekl pan Slezák, „ale náš slib, ten bude určitě stejný.“ Všechny udivilo, když ho odříkal celý zpaměti:

Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe: sloužit nejvyšší Pravdě a Lásce věrně v každé době, plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony skautské, duší i tělem být připraven pomáhat vlasti a bližním. K tomu mi dopomáhej Bůh.

„Dneska říkají tu poslední větu jenom věřící junáci,“ poznamenala Iva.

„Hlavně, abyste ten slib dodržovali,“ usmál se pan Slezák. „To je pro Boha stejně důležité, ať už v něho věříte nebo ne.“

Během vyprávění skauti kladli řadu dotazů. Vypytał se hlavně Míra. Zajímalo ho, kde se hrádeční skauti scházeli.

„Klubovna byla tam, kde je dnes sokolovna. Schůzky jsme měli dvakrát týdně. Jinak se tam říkalo Na střelnici, protože v místech, kde je dnes městský park, byla louka, na které se střílelo do terčů. Stávaly ve svahu pod dnešním dětským zdravotnickým střediskem.“

„Pamatujete si nějaké kamarády z té doby?“

„Jakpak by ne. Franta Vacovský, Milan Bouma, Franta Ježek a Jar-
da Novotný. Ti dělali vedoucí a většinou bydleli v Hrádku už před vál-
kou, než museli odejít. Nejaktivnější byl Jarda – měl obchod v domě,
kde dnes stojí drogerie, a pro Junáka by udělal první poslední. My se
k nim přidali, tedy mimo mě také Honza Pohořálek a Karel Badalec.“

„Měli jste vlčata a světlušky?“ zajímalo Oldíka.

„Těch bylo plno. Dobrých třicet.“

„Neznal jste nějakého Václava Korce?“ Další Mírova otázka,
jakkoli logická s ohledem na nález důležitého dopisu, všemi za-
cloumala. Sem tedy míří! Koneckonců nebylo se co divit, vždyť
byl to on, kdo tenkrát na Kohoutím vrchu našel dlaždici. Jak je
vidět, nenechává ho Viky v klidu – stejně jako Davida.

„Václava Korce? Ne, ten k nám nepatřil, to bych si vzpomněl.“

„A co Viky?“

„Viky, Viky – ano, byl tam jeden skaut odněkud z Prahy, který
si tak říkal. Párkrát přišel do klubovny na schůzku. Takový tichý
hoch. Půjčil si ode mě tenkrát pár časopisů. Jinak toho moc ne-
namluvil.“

„Kdy vám časopisy vrátil?“

„Copak já vím? Myslím, že mi je po někom poslal. Já si je totiž zakládal. Chtěl jsem je dát později svázat.“ Míra se v duchu radoval, že je pan Slezák tak trpělivý a sdílný.

„Věděl jste něco o dopisu, který tam založil?“

„Vy myslíte ten z měsíčníku? Ne, já už ty časopisy neprohlížel. Říkal jsem si, že se k nim po letech vrátím, ale pak Junáka v padesátém roce zakázali a já měl jiné starosti. Tak jsem je dal na půdu.“

„Odcestoval Viky někam?“

„Kdopak si to, hochu, má po těch letech všechno pamatovat. Ale počkej,“ vzpomněl si po chvíli, „on přece tenkrát umřel! Naši ho ležet někde u hranic, co jsou ty štoly. Dokonce to vyšetřovali četníci, jestli nešlo o vraždu. To víte, pohraničí, doba byla neklidná.“ Pan Slezák se podíval na hodinky. „No, musím už jít. Za chvíli bude tma.“ David mu pomohl vstát a podržel dveře. Po něm se všichni, plni dojmů, trousili domů. Nyní bylo každému jasné, že Václav Korec není jen nějaká smyšlenka či hra, jak občas někdo nadhodil, ale skutečná postava, kterou je nutno respektovat. Jak celou věc ale vyřešit? Napsat Vikymu vzkaz, ať se ohlásí? Takový papír by mohl připoutat nežádoucí pozornost. Ostatně, kdyby se Viky chtěl odhalit, už by to dávno udělal. Nejrozumnější bude pokračovat v běžné činnosti oddílu a čekat, jestli se znovu neozeve. Tak moudře usoudili tři hlavní vedoucí – David, Evča a Iva. Moudře proto, že na jejich slova nakonec došlo. Třebaže takového vyvrcholení či završení celého příběhu by se nikdo nenadál. Mohlo je napadnout, že vedle Vikyho se může o ně zajímat i někdo jiný? Kdo sice není neviditelný, ale dokáže je stejně tak dobře pozorovat? Odpověď zní – ano! Junácký vedoucí musí mít vždycky na paměti, že jsou na světě i lidé, kteří nemají čisté úmysly.

To se mělo projevit hned při další oddílové schůzce, na kterou si Žabka, Kuba a Růža pod vedením režisérky Ivy připravili žertovou scénku o tahání řepy. Do hry zapojili všechny – od největšího po nejmenšího. Známostou pohádku pravda poněkud upravili; chyběla například skutečná řepa – nahradila ji polyetylenová lahev – a naopak přibyly výhrady, že během dolování řepy mohou někteří členové upouštět plyny a způsobit tak vážné zdravotní potíže těm, kteří tahají za nimi. Nehledě k tomu, že takový reaktivní pohon oslabuje celkový tah. Tyto a další neméně závažné námitky přešly postupně do divoké vřavy, na jejímž konci bylo smýkání vytypovaných osob po sněhu na stanových dílech, aby se jejich střevní reaktor preventivně ochladil. Přípravy tak zabraly dobrou půlhodinu. Poté se řešily technické potíže, kdo se za koho postaví, protože ti menší si stoupali na špičky, aby získali výhodnější postavení v řadě a měli tak blíže k řepě, až se bude dělit. Nakonec pohádku skvostně a nečekaně rychle dohráli; jak se za Davida připojovali další, začali někteří tahat tak nedočkavě, že řada na několika místech povolila a proměnila zástup do poněkud zvalené hromady.

Režisérka Iva byla neplánovanými hereckými výkony junáctva tak zaskočena, že další pohádku, tentokrát o Šípkové Růžence, raději odložila na příště. Především z obav o zdraví hlavních hrdinů, protože Kuba, obsazený do role prince, trval na tom, že před tím, než bude klučit trní, se musí rozcvičit se sekerou. Za trní vydával Růža dlouhé železné hrábě, jež strkal každému pod nos.

Po divadelním představení se všichni shlukli kolem termosek s teplým čajem. Jiskření sněhu se jim přestěhovalo do očí a byli by nadále tak trojčili, kdyby se za domem neozval slabý výbuch a k nebi nevyhlédla světlice. Všechno nechali a vyběhli k parkovišti, kde cizí člověk připravoval k odpálení další rachejtle.

„Co to tu děláte?“ zeptal se udiveně Méda. Nejdříve se mu nedostalo odpovědi. Teprve po chvíli se k nim neznámý otočil a utrousil:

„Zkouším si střelivo na silvestra. Můžete se připojit, jestli se nebojíte.“ Junáci se nebáli a tak si někteří, samozřejmě za bedlivého dohledu vedoucích, zkusili světlici odpálit také. Asi po čtvrt hodině se za jejich zády vynořila dvojice – muž a žena – jež k neznámému nepochybně patřila.

„Máte?“

„To hlavní ne.“

„Hledali jste dobře?“

„Prohrabali jsme všechno.“

„Dobře, tak jedeme.“ Cizinec rázně sklapl kufřík se světlicemi, hodil ho do otevřeného kufru auta, které měl vedle zaparkované, nastartoval a všichni tři bez slova rozloučení odejeli.

„Rozumíte tomu,“ řekl Máca, „já tedy ani za mák.“

„Pojďte, vrátíme se a trochu si ještě zablbujeme,“ ozval se Daniel a při té představě se všichni vesele rozeběhli zpátky ke klubovně. Tam je však radost rychle opustila – vybavení jejich klubovny bylo bez ladu a skladu vyházeno na sníh, jako by někdo uvnitř narychlo něco hledal. Úprkem vyběhli po schodech, jestli tam nechytí zloděje, ale v místnosti nikdo nebyl. Nanosili tedy rozházené věci zpět a přitom prověřovali, co se ztratilo. Na nic nepřišli, jen Míra, který měl na starost dlaždice, hlásil, že schránka, ve které byla ukryta, je prázdná.

„Tady není o čem uvažovat. Uctívači nás pěkně doběhli. Takhle se nechat přelstít! Na druhou stranu, dlaždice je sice pryč, ale stejně nám k ničemu nebyla. Hlavně že nemají žezlo!“

„Mně byl ten chlap hned podezřelý. Podobal se jednomu z těch tří, jak jsme potkali na cestě od Kohoutího vrchu,“ podotkl důležitě Růža a dopnul si sportovní bundu.

„Proč jsi něco neřekl?“

„Nebyl jsem si jistý. Až když přišli ti další dva, jenže to už bylo pozdě... Myslíš, Ivo, že budou po žezlu pátrat dál?“ Iva bezradně pokrčila rameny a od Růži se obrátila k Davidovi.

„Co budeme dělat?“

„Dneska už nic. Užili jsme si a také zažili toho dost. Sejdeme se zítra a poradíme se, jak dál.“

Druhý den vysvitlo slunko, jako by si chtělo junáky udobřit za svoji dlouhou nepřítomnost. Poslední dny bylo stále zataženo a občas padal sníh, ale teď se obloha rozmodřila tak, že svítivé, ostře bílé sněhové rukavice na větvích stromů vypadaly jako z pohádky. Navzdory krásnému počasí rtuť teploměru ukazovala deset stupňů pod nulou, takže vedoucí rozhodli, že porada bude trvat jen pár minut a pak půjdou na nedalekou stráň závodit na saních.

„Nejdříve postavíme hlídky, aby nás varovaly, kdyby někdo přicházel. Na čem se teď domluvíme,“ ztišil poněkud hlas, „musí zůstat mezi námi.“ Jeho pokyn byl okamžitě splněn – na pravé straně hlídkoval Ivan a nalevo Míra, s ušima napjatýma, aby jim nic neuniklo. Chvílemi se ohlédli, zda je čistý vzduch.

„Tak tedy,“ zahájil bojovou poradou Kuba, „máš žezlo dobře schované?“

„Copak o to, schované je dobře,“ potvrdil David. „Jen nesmíme zapomenout, že s ním vstoupil do našeho života nový duch. Pravda, získali jsme neomezenou moc nad světem, nic není pro nás nemožné, ale stejně tak nemůžeme jeho sílu použít, protože nedovedeme

odhadnout důsledky takových kroků. Jsme přece junáci a řídíme se skautským zákonem.“ Jako by se dovolával jeho svědectví, zabloudil očima ke klubovně, kde jej měli spolu s heslem, slibem a denním příkazem pověšený na nástěnce. Ozdobným písmem ho napsala Evča:

Skautský zákon

1. Skaut je pravdomluvný.
2. Skaut je věrný a oddaný.
3. Skaut je prospěšný a pomáhá jiným.
4. Skaut je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta.
5. Skaut je zdvořilý.
6. Skaut je ochráncem přírody a cenných lidských výtvorů.
7. Skaut je poslušný rodičů, představených a vůdců.
8. Skaut je veselý myslí.
9. Skaut je hospodárný.
10. Skaut je čistý v myšlenkách, slovech i skutcích.

Desáté přikázání zákona vrátilo Davida opět mezi ostatní.

„Podle mě si uctívači myslí, že to žezlo nemáme, protože našli jenom dlaždici. Nevědí, že jsme je schovali jinam.“

„To byl od tebe dobrý nápad,“ pochválil ho Daniel.

„Já bych si tak jistý nebyl,“ nesouhlasil Máca, „nejdou mně z hlavy naši psi, když jsme byli na Havrankách. Někdo nás sledoval, za to dám krk.“

„Třeba uctívači!“

„Možná Viky!“

„Kdepak,“ zasmál se David. „Viděl jsem tam dva malé kluky, jak nás stopovali. Neuměli se dobře skrývat.“

„Měli by přijít k nám, aby se to naučili,“ ozval se tichý Máca.

„Scout přece znamená anglicky zvěd.“

„Máš pravdu, kdo stopuje, musí vidět vše a přitom sám nebýt viděn. Ale abych pokračoval,“ rozváděl dále své myšlenky David, „podle mě se zaměří znovu na lékárnu, neboť si myslí, že je žezlo pořád tam...“

„Pozor, někdo jde!“ sykl varovně Ivan a s nevinnou tváří se díval na chodce, který je míjel. Ten na ně krátce pohlédl, přešel lávku a zmizel na druhé straně Nisy.

„Neměli bychom se přesunout blíž k řece? Tamhle je otevřené okno,“ ukázala do patra sousedního domu Lucka.

„Dobrý nápad,“ uvítali všichni její návrh a přesunuli se na břeh řeky, po kterém chvíli pobíhali. Začínala jim být už zima. Svě pozorovatelný opustili i dva strážci a zaujali nová místa.

„Já bych to žezlo vrátila,“ ozvala se Iva, zatímco si mnula ruce v palčácích. „Neměli jsme si ho vůbec nechávat. Ostatně je lékárníkovo, když bylo u něho schované...“

„Podívejte, co jsem našel!“ skočil jí do řeči Máca a všem ukazoval skleněnou lahev, kterou právě našel na břehu Nisy. Byla od minerální vody, opatřená šroubovacím uzávěrem, ve které se klátil ze strany na stranu svitek stočeného papíru.

„Rozbij ji, ať se podíváme dovnitř!“

„V žádném případě. O střepy by se mohl někdo poranit,“ připomněl Ivanovi David a za pomoci dvou klacíků vyjmul po několika nezdarech papír ze sklenice ven. Svitek rozbil a přečetl nahlas krátkou zprávu:

Už vím, kdo jsou ti uctívající a kde bydlí. Svezl jsem se s nimi včera autem. Dám na ně pozor.

Viky

Není možné popsat úžas, který se našich junáků zmocnil. Tak Viky byl včera tady! A jak to chytře vymyslel s tím autem!

„Aby ne, když je neviditelný,“ krotila jejich obdiv Žabka, „to by pak dokázal každý.“

„My oceňujeme přece ten nápad,“ hájila Vikyho Iva. „Kromě toho, že nás stále chrání,“ dodala rozhodně. „Taky se mi líbí, že na ty své dopisy trhá papír z mého sešitu. Nechávám ho tam teď schválně, i s tužkou.“

„Tak proč házel lahev do vody? Co kdyby uplavala? Možná je tam ještě nějaká jiná, s další zprávou.“ Žabce vadilo především to, že se před nimi Viky zapírá. Nicméně její poslední poznámka byla jak výstřel ze startovní pistole – kdo měl nohy, běžel k břehu Nisy a prohledával naplaveniny z povodně, jestli v nich neobjeví ještě něco důležitého. Výsledek byl nulový, a tak se zklamaně vraceli zpět.

„To je jasné,“ dovtípil se Míra, „tu zprávu tam dal pár minut předtím a počkal u ní, dokud ji nenajdeme. Když si pomyslím, že jsem stál třeba kousek od něho a mohl se ho dotknout...“

„Co kdyby ji Máca nenašel?“ odporovala stále Žabka.

„Tak nám ji postaví třeba před dveře. Hele, já už na to přišel. Viky vzal příběh o žezlu jako napínavou hru. Stará se, aby nás nic neohrozilo, a zároveň chce, aby to bylo dobrodružné a zábavné. Jako každý správný vedoucí. Tím nechci říct, že v budoucnu nemůže jít do tuhého!“ V tom se nemýlil, ta doba nebyla daleko. Uctívači se chystali k rozhodnému úderu.

Na řece

Konec roku se blížil. Také akcí kvůli svátkům ubylo; pátého prosince se Médě přestrojil za Mikuláše (čerta si zahrál Kuba a anděla Lucka) a obcházeli chotyňské domy, kde měli malé děti. Samozřejmě že nejdříve šli tam, kde bydlely světlušky a vlčata. Další důležitou aktivitou byl rozvoz betlémského světla – přivezl ho David s Žabkou a prostřednictvím celého oddílu jej předali faráři z kostela svatého Bartoloměje, paní kazatelce z Chrámu pokoje a také mnoha rodinám na Hrádecku. Poslední akcí na přelomu roku byla Tříkrálová sbírka pro lidi v nouzi, která se ovšem pořádala až počátkem ledna.

Také zážitek s uctívačem a jeho světlicemi přes všechny neblahé souvislosti připomněl junákům, že by si na silvestra mohli obstarat vlastní střelivo. Obešli pár hrádeckých krámků, kde takové zboží nabízeli; někteří zajeli až do Liberce nebo do německé Žitavy. Zvláště ta se pyšnila dlouhou tradicí v ohňostrojích – ještě v dobách Československa, kdy u nás nebyl prodej pyrotechniky úředně povolený, si odtud lidé světlice vozili a o silvestrovské půlnoci s potěšením vystřelovali. Se žitavským ohňostrojem se to však nedalo srovnat – přímo pastvou pro oči byly ty nádherné gejzíry barev a obrazců ze světlic, které nejdříve prudce vzlétly, aby se krátce nato prskavě rozpadly a padaly z potměšlé zimní oblohy k zemi.

Pak činnost oddílu načas ustala. Jen vedoucí se ještě jednou sešli, aby doladili plán činnosti celého střediska na druhé pololetí.

„Říkal jsi,“ vzpomněla si Evča, „že bychom mohli sjet od Malé Skály Jizeru. To zní lákavě. Já vodu ještě nikdy nejela.“

„Záleží na počasí,“ přikývl David, „někdy bývá pěkně už v květnu. Mohli bychom to spojit s výstupem na Vranov. Jsou tam vyhlídky daleko do kraje a dají se tam udělat pěkné snímky,“ nezapřel svoji vášeň pro fotografování. A dodal, že Vranovský hrad, známý také jako Pantheon, je pravděpodobně největší a nejsložitější skalní hrad u nás. Byl vystavěný na podlouhlém a úzkém skalním hřebeni a z nedostatku místa tu využili stavitelé každou skalku či mezeru mezi balvany. Z jeho někdejší velikosti se dochovaly jen skromné trosky, památníky a letohrádek v podobě kaple ze začátku devatenáctého století.

„To je pod Frýdštejnem, že ano?“ ožila Iva. „Tam jsem byla s rodiči. Krásná hradní zřícenina. Píše se o ní i v knize Karolíny Světlé* O Krejčířovic Anežce. Milovala Florika, který byl pašerák a na Frýdštejně se skrýval. Když četníci jeho úkryt vypátrali, běžela ho varovat. Hrad mezitím obklíčili, a protože Florik nemohl uniknout, objali se a skočili z něho dolů. Prý mají nebo měli dole pomníček. Co tak spojit oba výlety dohromady?“

„Míra s Růžou nedávno říkali,“ připojila se Evča, „že bychom mohli někdy vyrazit k Suchým skalám. Nejsou odtamtud daleko a já bych je také ráda viděla jednou zblízka.“

„To se, holky, nedá za jeden den stihnout – vodu, dva hrady a k tomu ještě skály! Leda bychom přespali v tábořišti. To znamená vzít s sebou stany, spací pytle... Spíše to rozdělíme na výpravy dvě. Navíc Suché skály jsou, Evčo, pro horolezce, děcka by z toho nic neměla. S kluky tam zajedeme někdy sami. Ostatním bohatě postačí i jeden hrad.“

* *Karolína Světlá (24. 2. 1830 – 7. 9. 1899), česká spisovatelka, zakladatelka českého románu.*

„Ten v Hrádku?“

„Ne, myslel jsem Vranov. Ostatně, když mluvíš o Hrádku, nemohli bychom zajít za lékárníkem? Nejde mi do hlavy, kdo mohl žezlo do té skrýše dát. Třeba bude ještě něco vědět. Je až neuvěřitelné, jak nás k Hradu všechno táhne. Jako by tam byl nějaký magnet.“

„Za doktorem? Teď na konci roku? Spíše mu pošleme e-mail, adresu má na internetu.“

„Dobrá myšlenka. Hned jak přijdu domů, tak ho napíšu.“ Dopis odeslal ještě ten den a kromě úvodních zdvořilostí obsahoval dvě podstatné věci – otázku, jestli lékárník neví, odkud se mohlo na Hradě žezlo světa vzít, a také, že našli lahev s další zprávou od Václava Korce. Odpověď přišla hned večer. Lékárník se omlouval, že na psaní nemá teď moc času, ale že se jim po Novém roce určitě ozve. Má plné ruce s roční uzávěrkou. Asi po deseti dnech skutečně dopis od lékárníka přišel. I když neobsahoval nic určitého, mnohé napověděl.

Vážení přátelé,

děkuji za váš zájem o historii tohoto místa a o její neznámé, dosud nevysvětlené stránky. Přiznám se, že jsem před několika lety pátral v podobném směru, a ač jsem toho moc nezjistil, rád se s vámi o těch několik málo poznatků podělím. Snad vám budou k užítku.

Hradní budova se nachází na někdejší rozsáhlé farské zahradě, která sahala až k dnešnímu nádraží. V druhé polovině devatenáctého století ji začala církev rozprodávat na stavební pozemky. Budova Hradu se však od nové zástavby odlišovala – končila u ní dnešní Kostelní ulice, která ostatně dosud k Hradu míří a zprvu sloužila

k ubytování duchovních na odpočinku. Jejich hroby byly donedávna vidět na zahradě za domem, než zanikly při stavebních úpravách. K zesnulým pánům farářům se pravděpodobně váže i zpráva ze začátku dvacátého století. Prababička mého souseda, která zde poklízela, tu spatřila několikrát ducha – snad toho, co nám tady posledně rachotil. Měl kráčet po chodbě do jednoho z bytů.

Právě do tohoto období je, podle mého názoru, třeba klást uložení či vznik žezla. Jeho neobvyklou moc mu vdechl asi některý z uvedených hrádeckých kněží. Patrně se nedokázal od žezla odpoutat ani po smrti, stal se bludným duchem a ozýval se i při naší zkoušce.

P.S.

Pokud jde o pana Korce – až vás tento skvělý muž opět osloví, řiďte se prosím všemi jeho pokyny.

David dopis ihned přeposlal ostatním vedoucím. Shodli se na tom, že lékárníkovy vývoody budou zřejmě správné – Hrad musel být v minulosti spjatý s děním kolem kostela svatého Bartoloměje už proto, že se kolem něho pohřbívalo. Přítomnost hradního ducha to jenom potvrzuje.

Zato poslední poznámka vzbudila podezření, že doktor má o Václavovi nějaké nové zprávy.

„Jak může vědět,“ psal David, „že nás Viky znovu osloví? Tím dává jasně najevo, že se něco chystá. Kdyby nic nevěděl, použil by místo ‚až‘ slovo ‚pokud‘.“

„Dobrý postřeh, Davide,“ odpověděla Evča. „Podle mě se na něj Viky obrátil, když se dozvěděl o své smrti. Z jeho hlasu bylo znát, že jím ta zpráva otrásla.“

„Kým by neotrásla,“ přidala Iva svoji trošku do mlýna. „Já bych

řekla, že se připravují na uctíváče; napovídá tomu ta lahev u břehu. Viky zjistí, co připravují a s doktorem na ně přichystají léčku.“

„Léčku? To se mi k doktorovi moc nehodí.“

„Dobře, tak protiopatření. A s námi.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Jak už jsi řekl – protože napsal ‚až‘.“

Navzdory obecnému očekávání se však nic nepříhodilo. Buď se uctíváči chystali neúměrně dlouho, nebo neměl Viky správné informace. Tak to říkali junáci, kteří se tentokrát sešli v bytě u Davida, protože venku bylo opravdu nevlídné počasí. Čas z nového roku sice ukrojil dva měsíce, ale zima se nehodlala jen tak vzdát; teplotu vzduchu držela stále kolem nuly. Vlhký chlad zalézal za nehty a na toulání po venku nebylo ani pomyslení. Jen bílé květy sněženek a bledulí, zeleně orazítkované, ze zahrádek dosvědčovaly, že panství zimy brzy vyžene teplý vítr z jihu a zemi převezme do své náruče voňavé jaro.

Rokování skautů oživila až poznámka Kuby.

„Rád bych věděl,“ usrkl z horkého čaje, „jak se věci chovají, když je Viky vezme do ruky.“

„Že je nějak láme nebo ohýbá?“ zareagovala na jeho poznámku Lucka. „Nebo že s nimi zmizí? Na to je Viky příliš velký formát.“

„Ťukla jsi hřebíček na hlavičku. Samozřejmě že nekrade, je přece skaut, ale není mi jasné, jestli věci mizí jako on, pokud je vezme do ruky. Napadlo mě to, když Míra naříkal, že si na něj nemohl sáhnout.“ Ze skupiny se ozvalo několikéře uchechnutí, které ocenilo vtip.

„Dobrá otázka,“ přitakal vážně David, „co si o tom myslíte?“ Svlékl si svetr, protože v pokoji začínalo být teplo.

Jaro rozeselo po kraji orseje, konvalinky...

„Vzpomínám si,“ vzala si slovo Evča, „že ve filmu Tajemství Viléma Storitze od Julese Verna šermoval neviditelný Storitz s Adrienem kordem, který vidět byl.“

„Jenže to byla spisovatelova smyšlenka, ale my tu máme co dělat se skutečným případem.“

„Také bych zahlédl tu lahev ve vzduchu,“ podpořil Davida Míra, „ale bohužel.“

„Mohl být k tobě otočený zády,“ uvažovala Iva.

„Pak by Míra musel vidět alespoň nějakou mlhu, protože jinak je Viky průhledný. A tu jsme neviděli. Ty ano?“

„Ne,“ řekl pevně Míra.

„Mohl ji mít schovanou pod kabátem,“ dumal znovu Kuba. „Lahev pak třeba získala jeho vlastnosti...“ Rozepnul si zip u mikiny a obrátil se k Davidovi. „Ztlum, prosím tě, to topení, je tu k nevydržení.“ David poslušně vstal a pootočil regulátorem.

„Kdyby byla někomu zima, stačí říct. Ale abychom se vrátili k Vikymu – mám za to, že si vyčíhal chvilku. Láhev měl připravenou a v nestřeženém okamžiku ji položil na místo, kde ji Máca našel.“ Skupina se ponořila do úvah. Na dořešení této otázky si budou muset nějaký čas počkat, až se, jak naznačil lékárník, Viky znovu ozve. Tušili snad, že ve vypjaté situaci, kterou vyvrcholí a zároveň skončí roční dobrodružství, padnou i zbývající otázky, které se k podivnému svědectví Václava Korce váží?

Zatím se jaro připravovalo na své další, pokolikáté už?, velkolepé představení. Po počátečním váhání vypučelo kočičkami a zlatým deštěm rozeselo po kraji orseje, konvalinky, macešky, petrklíče. Celou tu nádheru pak závratnou rychlostí doplnilo růžově bílými květy jabloní, pomíjivou krásou třešní, která najednou, ze dne na den, opadala, i mnoha dalšími tvary, vůněmi, barvami či hlasy, jež Bůh propůjčoval ptactvu, včelám a ševlivému větru.

Když byly v plném květu šeříky, sešli se junáci na chotyňském nádraží, aby nastoupili do vlaku směr Malá Skála. Byli svátečně naladěni; poprvé si vyzkouší, jak se sjíždí řeka! V půjčovně měli zamluvené lodě a nemohli se dočkat, až se vydají po toku Jizery do Dolánek. Předtím však, než přijel vlak, se David kolem sebe nenápadně rozhlížel.

„Čekáš ještě někoho?“ zeptala se Iva, ale David nic neřekl, jen pokrčil rameny. Iva na něho kradmo pohlédla. I když byl David

pořád plný elánu, zdálo se, že je nějaký jiný. Občas se vzdálil od ostatních, aby pak minuty stál nepohnutě, či si mluvil pro sebe. Jako by stonal nebo něco tajil. Na další úvahy však nebyl čas, vlak přijížděl do stanice a všichni do něho nastoupili. David ještě chvíli počkal, pak naskočil a zabouchl za sebou dveře.

Zatímco za okny ubíhala krajina do dále, vytáhl Růža foukací harmoniku a junáci spustili jednu trampskou píseň za druhou. Zpěv jim pěkně ukrátil čas, takže se to zdála být chvilka, kterou na cestě strávili. Když dorazili do cíle své cesty, bylo krátce před polednem.

„Vystupovat!“ zavelel David, který byl určen jako vedoucí výpravy, protože zdejší kraj dobře znal a vodu sjížděl mnohokrát. Skauti posbírali svoje zavazadla a vystoupili na maloskalské nádraží, ležící vysoko nad širokým údolím.

K půjčovně lodí museli sejít nejdříve po svažité cestě až k mostu. Před ním odbočili vpravo a úzká asfaltka je přivedla k tábořišti. Tam batohy složili a David šel k pokladně zaplatit a vyzvednout loď. Pro každou kánoi prikoupil vždy jeden barel, do kterého novopečení vodáci, protože většina z nich „pojede vodu“ poprvé, vložili své věci a oblečení. Při plavbě jim budou stačit plavky, boty do vody a čepice na hlavu proti slunci.

„Přistupujte po dvojicích, jak spolu pojedete, a až si převezmete loď, pádla a plavací vesty, můžete se u břehu projet. Držte se ale před splavem; po řece plujeme všichni najednou. Bát se nemusíte, Jizera není hluboká, a kde je, tam je zase klidná voda.“ Junáci se poslušně seřadili a zanedlouho se počet lodí na řece zvýšil o šest.

Nalodili se všichni – Iva, Evča, Žabka, Méďa, Máca, Růža, Míra, Kuba, Lucka, Ivan, Daniel a přibráli i Lenku ze skautek. Poslední

spustil na vodu kánoi David. Opět si brblal pod nos, asi se mu něco nezdálo, ale krátce nato už byl v čele flotily, jež se zvolna vydala k jezu. Přes ten junáci lodě přenesli, protože sjet dolů propustí si netroufali; to jim bezchybně předvedl David. Jako hlavní vedoucí a strážce pojede dál v jejich čele a flotilu uzavře Iva s Evčou. Pod jezem však nebylo dost vody, a tak plavidla přetáhli až k místu, kde se do řeky vracela voda z náhonu. Pak začala ta pravá romantika. Vztyčili na pozdrav pádla vzhůru, zavolali sborově vodácké Ahoj! a opřeli se do vln.

Zpočátku jim dalo nejvíce práce sladit práci háčka se zadákem. Užili si přitom plno legrace – někdy se kánoe točily dokola, jindy jely pozadu a občas se, zvláště na neklidných úsecích, podařilo posádkám takzvaně „udělat,“ což neznamenovalo nic jiného, než obrátit loď dnem vzhůru. Pak bylo namístě rychle chytat pádla a modré umělohmotné soudky s ošacením, aby je řeka neodnesla kdovíkam. V těch chvílích zpytovali svědomí, že brali slova prvního lodivoda na lehkou váhu. To je toho, sednout do kánoe a jet, když nás voda nese!

„Mládeži,“ učil je David, „na řece je nejdůležitější souhra mezi háčkem a zadákem. Háček sedí vpředu, pádluje a hlídá řeku. Hlásí přeje, balvany, klády a jiné překážky ve vodě. Zadák naproti tomu loď ovládá – udržuje pádlem její přímý směr, takže ho používá jako co, Míro?“ oslovil sotva ochmýřěného skauta. Ten se právě snažil z batohu Růži, který seděl před ním, vytáhnout lahev.

„Jako co?“ vyhrkl zaskočený Míra.

„Jako kormidlo,“ káravě dokončil větu David a pokračoval.

„Také pomáhá háčkovi v pádlování, zvláště když to okolnosti

vyžadují, například dostat rychle loď do proudu, odvrátit srážku s jiným plavidlem, dostat ji z víru nebo, je-li třeba, přirazit ke břehu.“

Nebyli by to však junáci, kdyby se ze svých chyb rychle nepoučili – netrvalo dlouho a své kánoe zvládali lépe a lépe. Po dvou kilometrech plavby náhodný divák nepoznal, že pádla v sedmi lodích, které tak jistě a neochvějně prořezávaly příděmi vodu, svírají v rukou nováčci. Jizera jim to však neusnadňovala – po klidných úsecích, kdy byla voda jako olej, se náhle objevily stříbřité přejeje, jejichž vlny házely loděmi ze strany na stranu. Krátce nato hlavní tok prudce uhnul k samému břehu a kánoe zůstaly na mělčině. Důležitá byla pro junáky také zkušenost s velkými kameny, ukrytými pod hladinou. Prozradily se, často na poslední chvíli, chocholem tryskající vody, a pokud háček nedával dostatečně pozor, dostala se loď do velkých potíží.

První a jedinou zastávkou byla hospoda U zrcadlové kozy. Vodu v řece tu zadržuje poměrně nízký dolánecký jez. Skauti vytáhli kánoe na břeh a pověřili Daniela a Ivana, aby u nich drželi stráž. Ostatní se šli občerstvit.

„Žádné velké zdržování,“ přikázal David, když v hospodě zahlédl kulečnick a stolní fotbal. Junáci však neměli na hru nebo na prohlížení Kozy ani pomyslení, třebaže sem dokonce zajížděl básník Jaroslav Seifert,* jeden ze dvou našich držitelů Nobelovy ceny. V mysli byli stále u vody, netrpěliví poznat, kam až je donese. Proto se zakrátko vrátili a vystřídali oba strážce, kteří si odběhli také něco koupit. Po patnácti minutách opět usedli do lodí a dokončili poslední úsek této vzrušující plavby.

* *Jaroslav Seifert (23. 9. 1901 – 10. 1. 1986), český básník, spisovatel, novinář a překladatel. Nositel Nobelovy ceny za literaturu (udělena roku 1984).*

Výzvědy

Nějaký čas předtím, než oddíl skautů odejel do Malé Skály, se před koncem pracovní doby rozezněl v lékárně Na Hradě zvoneček. Doktor vzhlédl od receptů, a když nikoho ve dveřích neviděl, kývl hlavou k židličkám:

„Posadte se, pane Korče, hned za vámi přijdu.“ Dveře se otevřely o něco více a lehce zaklaply. Pak jedna z židliček zarachotila a sedadlo se mírně prohnulo.

„Poslal jsem junákům zprávu v lahvi.“ Lékárník obešel výdejní táru a posadil se vedle návštěvníka.

„Vím. Napsali mi e-mail.“

„E-mail? Napsali vám dopis?“

„Vlastně ano, ale takový moderní, počítačový. Ve vaší době se tomu zázraku teprve stavěly základy – věda se jmenuje kybernetika. Příští rok, to znamená v roce 1948, o ní vyjde kniha od Norberta Wienera, amerického matematika, který je považován za jejího zakladatele.“

„To už budu po smrti.“

„Tělesně možná ano, avšak duchovně pořád žijete. A to je dobře jak pro vás, tak pro nás. Ale řeknu vám,“ záměrně odvedl lékárník řeč k současnosti, „že to byla odvaha sednout si s uctívači do jednoho auta.“ Ze židle se ozval tichý smích.

„Když tam děcka u klubovny bláznila, stál jsem zrovna na rohu. Zaslechl jsem za sebou přijíždět auto, a jen ti tři vystoupili, hned jsem věděl, o koho jde. Byli to uctívači.“

„Proč jste nevaroval ostatní?“

„Potřeboval jsem vědět, co mají za lubem a hlavně, kde bydlí.“

Abychom věděli, jaké čertoviny zase chystají. To jejich auto byla skvělá příležitost.“

„Nebál jste se – vlastně – nemohli bychom si tykat?“

„S radostí – já jsem Viky!“

„Já žádnou přezdívku nemám, leda z mládí – říkali mi Jožka. Jako kluk jsem toužil do Junáka také vstoupit, ale u nás v Loučné žádný oddíl nebyl. Odebíral jsem tedy alespoň časopis. Pak ho v sedmdesátém sloučili s Pionýrem* a já odešel na školu. Až na Slovensko. Ale to odbočuji. Tak tedy, dozvěděl ses něco?“

„Aby ne, proto jsem tady. Scházejí se vždy po večerech a vedou nenávislné řeči na celý svět. Chtějí ho zničit – vyvolat přírodní pohromy a vůbec neštěstí všeho druhu. Když jsem je tam tak poslouchal, říkal jsem si, kde se v nich bere tolik zloby. Možná jim v minulosti někdo hodně ublížil... Ale dál. Aby svoje plány uskutečnili, potřebují se dostat k žezlu. Mluvili i o lékárně.“
Lékárník se udiveně opřel do sedadla.

„Vyhrožovali?“

„Ani ne, chtějí Hrad pouze prohledat.“

„Kdy?“

„Zatím se na to chystají.“

„Vědí, že junáci žezlo našli?“

„Měli jakési podezření, asi se jim něco doneslo. Ale když v klubovně objevili jenom dlaždici, myslí si, že se o žezle jen tak povídá. Z mého dopisu, co jsem nedávno napsal Jendovi. Tedy,“ polkl na sucho, „chtěl jsem říct před šedesáti lety.“

Lékárník a Viky se na čas odmlčeli. První z nich promýšlel opatře-

* Pionýrská organizace Socialistického svazu mládeže byla u nás hlavní organizací pro děti a mládež v 70. a 80. letech 20. století.

ní, jak zabránit uctívačům proniknout do budovy Hradu, nad druhým podle občasných vzdechů opět získával převahu žal z jeho údělu.

„Uctívači svůj plán nepochybně provedou,“ promluvil nejdříve lékárník. „Možná zaútočí v noci, kdy všichni spí. Předtím budou vyvolávat nečisté duchy jako na Kohoutím vrchu a směřovat je do lékárny.“

„Aby tě oslabili?“

„Dá se to tak říct. Záporné city člověka vyčerpávají, stává se pak snadnou kořistí. Někdy mohou i zahubit.“

„Mohu ti nějak pomoci?“ zeptal se Viky. Jeho hlas zněl měkce a vřele.

„Jistě, choď na výzvědy. A až na nás zaútočí, použijeme žezlo.“

„Jenže žezlo má David.“

„Tak ho o něj poprosíme.“

„Dobrá, zajdu za ním.“ Poté oba muži vstali a podali si ruce. Přesněji, doktor natáhl paži, otevřel dlaň a Viky mu do ní vložil svou. V tom okamžiku se stala zvláštní věc. Tam, kde Viky stál, se objevila mlžná postava. Lékárník se na ni chvíli užasle díval a pak zvolal:

„Už to Viky mám! Víím, jak tě znovu vrátit světu!“

Obec Dolánky se nachází asi tři kilometry na sever od Turnova, se kterým ji spojuje železniční trať a okresní silnice. Obě pokračují do Malé Skály (odkud zanedlouho přijedou naši junáci), pak do Železného Brodu a do Semil, rodiště slavných osobností, například spisovatele Ivana Olbrachta či Františka Ladislava Riegra, významného českého politika a vlastence.*

* *Ivan Olbracht (6. 1. 1882 – 30. 12. 1952), český spisovatel a překladatel. František Ladislav Rieger (10. 12. 1818 – 3. 3. 1903), český politik a publicista.*

Dolánky jsou známé široko daleko. Předně se tu každoročně koná folková noc, na kterou přijíždějí i známí zpěváci a hudební skupiny. Dalším kulturním místem je Dlaskův statek, v němž se po celý rok pořádají různé výstavy a svatby. Obec je však zajímavá i jako rekreační oblast. Sjízdná řeka, možnost stanování a nejrozmanitější kulturní akce stále přitahují trempy, výletníky a samozřejmě vodáky. Právě jejich skupina, usazená v sedmi kánoích, přirazila ke břehu v místě, kde se říká „U gumy,“ což je přehrazení původního koryta Jizery širokou pryží. Byli to naši junáci, kteří v oranžových plavacích vestách hned vytáhli lodě po schůdkách nahoru a vložili do nich pádla, vesty a vyprázdňené barely. David u nich zůstal, aby je v pořádku předal majitelům a Iva odvedla zbývající junáky k nedalekému občerstvení. Ze všech čísel radost z plavby – kromě obdivování pobřežních krás si dali za Zrcadlovou kozou, kde řeka plyne jen zvolna, napínavý závod. Vyhráli ho sice Máca s Danielem, ale jen o malý kousek před Růžou a Mírou a další stíhající dvojicí Iva – Evča.

Všichni pádlovali ze všech sil – nejdříve vítězila děvčata, dokonce o polovinu délky lodě. Pak se však stalo něco neočekávaného. Dva cizí vodáci, kteří jeli na řece před nimi, převrhli svoji loď, a to přímo v jejich dráze. Pokud nechtěla děvčata do nich narazit, musela je obepnout, čímž se připravila o cenné vteřiny. Místo na čele převzala dvojice Máca – Daniel a hned za nimi další zmiňovaní chlapci. Iva s Evčou to však nevzdaly – opřely se do pádel a jejich loď se jako drak znovu probíjela na přední pozici. Nebýt mety, kterou představovala kánoe s Lenkou a Ivanem, zvítězily by nepochybně ony.

Tonoucím vodákům poskytl pomoc David, který na závod dohlížel. Aby si uvolnil ruce, odložil za sebe pádlo a utopené plavidlo uchopil za příď. Tu se pádlo samo od sebe zvedlo a zvolna zabralo

do vody. Jakmile dosáhli břehu, převzal si ho David bez mrknutí oka zpět a dohonil ostatní, aniž jim řekl jediné slovo.

Kdyby tuto příhodu junáci zachytili, jistě by na Davida udeřili. Protože však o ní nevěděli, vesele rozebírali slavné Mácovo a Daniellovo vítězství s mnoha vtipnými narážkami a žerty až do příjezdu vlaku, kterým sice unaveni, ale spokojeni odjeli zpátky do Chotyně.

Když odcházeli od vlaku ke svým domovům, David úmyslně zvolnil krok, a jakmile zůstal sám, potichu se zeptal:

„Jak se ti líbila dnešní plavba?“

„Nádherná, škoda jen, že jsem nemohl mít pádlo v ruce pořad,“ odpověděl Vikyho příjemný hlas.

„Já se zase bál, že tě někdo objeví, když bylo ve vlaku tak plno. Stačilo, jak byli z našeho pádla vyjevení ti trosečníci.“

„No, ve voze se na mě sice tiskla zády nějaká paní – naříkala, co prý je tady lidí!“ napodobil její intonaci, „ale podařilo se mi před ní utéct.“

„Říkal jsem ti, aby ses mě držel. Stejně tě dlouho utajit nedokážu. Kdybych tak o tobě mohl říct alespoň ostatním vedoucím. Ráno na mě Iva koukala, jako bych to neměl v hlavě v pořádku. A to jen proto, že jsem nevěděl, kde jsi. Máš se mě držet za loket.“

„To nejde.“

„Proč ne?“

„Protože bych začal být viditelný. Schválně se mě dotkni“. David zdráhavě udělal, co mu Viky přikázal. Natáhl paži do prázdna jako před nedávnem lékárník a dotkl se čehosi pevného. Před očima se mu začala rýsovat průsvitná mlžná postava se širokým kloboukem na hlavě. David se nadšeně plácl do stehen.

„No tohle! Teď už se ostatním ukázat musíš!“

*Před očima se mu začala rýsovat průsvitná mlžná postava
se širokým kloboukem na hlavě.*

„Zatím ne, nechci, aby se to rozkřiklo. Mám ještě něco důležitějšího na práci.“

„Opravdu jim nesmím o tobě nic říct?“ Viky chvíli přemítal a pak souhlasil. „Tak dobře, vedoucím ano, aby si o tobě kdovíco nemysleli. Ale ať zatím o všem pomlčí. Zítra se u tebe zastavím a odneseme žezlo, jak jsme se domluvili.“

Kdo si myslí, že zná Hrádecko jako svoje boty, byl by překvapený, co všechno o něm ví Viky. Napůl duchovní a napůl tělesná existence mu umožňovala proniknout do všech možných koutů, účastnit se neviděn hovorů na radnici, v domácnostech či v hospodách, neúnavně bloudit krajem jako v živém snu. Napojen na své nemrtvé neživé tělo, které dosud leželo v hluboké minulosti, získával z něho sice nevelkou, ale přece jen dostatečnou sílu k bytí.

Pokud by se vrátil na místo, kde padnul k zemi, patrně by znovu obživil, ale vzápětí musel zemřít, aby naplnil svůj osud. Neboť jeho bezduché tělo mezitím odvezli do márnice a pohřbili. Byl osudově připoután k oné minutě, která ho vrhla do budoucnosti. Z ní čerpal sílu, jako ji čerpáme ze vzpomínky na dětská léta, kdy jsme seděli na houpačce a bylo nám krásně. Třebaže houpačka dávno zpráchnivěla, ptáci odlétli a stromy po padesáté odkvetly, stále tu ta chvíle je a bude, dokud nezemřeme a ona s námi. A jestliže věříme na věčnost, bude s námi žít i tam, pořád, jako všechno, co jsme milovali a milujeme.

To říkal doktor Vikymu při jeho první návštěvě v lékárně. Viky si vzal ta slova k srdci a štolám se obloukem vyhýbal. Jen při svých vycházkách na Kristýnu* se občas tím směrem zadíval a zažíval pocity, jako když hledíme na svůj snímek z dávno uplynulých dob.

Dnes však měl myšlenky úplně jinde, protože ten večer se měli sejít uctívači. Bylo nezbytně nutné zjistit, na kdy plánují výpravu do lékárny. Viky s doktorem se pak na ně připraví. K tomu budou potřebovat i žezlo světa, aby se uctívačům ubránili.

**Kristýna je rekreační středisko u stejnojmenného jezera nedaleko Hrádku nad Nisou.*

Viky přešel po mostě přes Nisu a zamířil do Turistické ulice. Ta spolu se souběžnou Jižní ulicí tvoří předěl mezi dvěma městskými částmi a zároveň jakousi osu zvláštní čtvrti, které se říká Malá Strana. Třebaže nikdy samostatnou obcí nebyla – zástavba, mířící dolů po proudu řeky patří k Loučné a proti proudu zase k Donínu – měla vždycky svoji vlastní duši. Tato malá hrádecká čtvrť – nečtvrť je na svých okrajích vymezena ulicemi Rynoltickou a K Bytovkám, východní hranici tvoří řeka Nisa a na západě mizí do ztracena v řídkce zalesněných stráních. Kdoví, snad své jméno, později lehce pozměněné, získala odtud, spíše však povstalo ze skutečnosti, že leží stranou od Donína, Loučné a vlastního města Hrádku. Tedy jako něco okrajového, čeho si raději nevšímáme. Tomu zase nejlépe odpovídá slovo strange – cizí, podivný.

Zvláštnost a jistou záhadnost Malé Strany tvoří především spleť úzkých, křivolakých uliček mezi domky a jejich zahradami, v nichž bývá stín i v pravé poledne a kterými lze nepozorovaně zmizet nebo se nenadále objevit. Zdání tajemna posiluje i pohřební služba, jež tu má své sídlo, stará sběrna druhotných surovin a králičích kůží či výroba náhrobků v uvedené Turistické ulici, kterou právě kráčí neviditelná postava Václava Korce.

Netrvalo dlouho a Viky stanul před starým domem, kde se nacházel byt jednoho z uctívačů. Opatrně se rozhlédl, jestli není nablízku nějaký pes, protože při poslední výpravě ho jeden zvěřil a zostra na něj dorážel. Psi někdy vidí, co lidem uniká. Poté vstoupil do zšeřelé chodby. U dveří chvílku poslouchal a nato vzal jemně za kliku. Nebylo zamčeno. Opatrně vstoupil dovnitř, panty nepříjemně zavrzaly, ale nikdo si toho naštěstí nevšiml. Uctívači seděli v obývací místnosti, zabraní do hovoru. Jejich počet se od posledka zvýšil, už nebyli tři, nýbrž sedm.

Pořádná přesila, pomyslel si Viky. Musíme si zavolat na pomoc Davida a ostatní vedoucí. Možná i někoho ze starších roverů... Proud jeho úvah přerušil ostrý hlas jedné z uctívaček.

„Co bychom se s ním párali, svážeme ho a pak dům proklepeme. Musel by v tom být čert, kdybychom žezlo nenašli.“

„Já bych nejdřív toho apatykáře zmáčkł, dokud nezazpívá,“ navrhl hrubý hlas muže, pokrytého tetováním. „Vezmu si ho do prádla.“

„Dobrá, ale zpracuj ho někde ve sklepě. Mohl by řvát.“

„Mám přece svoje metody,“ dotčeně se ohradil hrubý hlas a odsunul židli. Vyšel z pokoje na záchod a pak do kuchyně. Vzal odtud lahev rumu a vrátil se zpátky. Viky se přitiskl ke zdi. Ani nedýchal, když kolem něho tetovaný přecházel. Čpěl, stejně jako celý byt, cigaretovým kouřem a lihovými výpary. Mezitím se hovor přesunul na jiné pole a vypadalo to, že se skupina k plánu na uloupení žezla nevrátí. Doba výpadu byla zřejmě stanovena. Mohlo mě napadnout, mrzel se na sebe Viky, že se sejdou dříve, než jak se posledně domluvili. Nic, počkám tu, třeba se k žezlu vrátí. Posadil se na židli u botníku a z dlouhé chvíle si předsíní prohlížel. Naproti němu byl věšák na kabáty, pod nohama sešlapaný koberec. Od stropu visel drát, na jehož konci svítila prostá žárovka bez stínítka. Vše působilo zanedbaným dojmem. Vtom se dveře opět otevřely a z nich vyvrávorál jiný uctívač. Po návštěvě toalety se však do pokoje nevrátil, opřel se o veřeje a opilecky zajechel:

„Jdu domů!“ Jeho hlášku odbyl další člen pochybné společnosti, jen ostrý hlas uctívačky mu ještě připomenul:

„Pozitří v osm večer před hradem, tak nezapomeň!“

„Jasně, než se setmí,“ zahučel muž a vyšel na chodbu. Viky vyběhl za ním a z radosti, že se dozvěděl, co potřeboval, bouchl dveřmi. Opilec zpozorněl, pak ale mávl rukou a vypoťácel se z domu. To už byl Viky na cestě do města.

Přepadení

Druhý den se o záměru uctívačů dozvěděly další klíčové osoby. Nejdříve se Viky zastavil u doktora a pak u Davida, který se domluvil s Ivou a Evčou, že půjdou ještě ten večer na schůzku s lékárníkem.

„Viky říkal, že doktor bude rád, když přijdeme,“ dodal na vysvětlenou. „Musíme se na uctívače nějak připravit. Týká se to přece nás všech. A nejen nás všech,“ dodal pochmurně. Žezlo v ruce uctívačů mohlo nadělat nedozírné škody. Když pak kolem sedmé hodiny usedli v lékárně na židle, začali nejdříve probírat situaci protivníka.

„Jejich plán je podle mě prostý. Zakládají ho na okamžiku překvapení,“ uvažoval doktor. „Vědí, že večer zamykám, proto se budou naoko dožadovat pohotovostní služby. Jakmile jim otevřu, jeden z nich mě chytí, asi ten nejsilnější. Ostatní ho šoupnou okénkem dovnitř, za ním vlezou další a otevře ostatním.“

„Mohou se do Hradu vetřít prvním vchodem a až bude pro ně vzduch čistý, zaútočit,“ namítl David a pohledem spočinul na Vikyho prázdné židli.

„Správná poznámka, zítra ho zamknu a vpředu, až odejde paní asistentka, také a budu vydávat jen přes okénko.“

„Není na přepadení malé?“ zapochybovala Iva.

„Pojďte se podívat,“ odpověděl lékárník a zavedl čtveřici do výdejny, kde ukázal na obdélník, jenž se nalézal necelý metr vpravo od vstupních dveří. „Jeho základna měří 70 cm a výška přibližně 60 cm, změřil jsem si to.“ David okno otevřel a přikývl.

„Takovým otvorem lehce proleze dospělý člověk.“

„Jenže jejich plán má vážnou trhlinu,“ ušklíbla se Evča.

„Jakou?“ zeptal se Viky. Děvčata sebou trhla. I když si jeho přítomnost uvědomovala, přece si na ni zvykala jen pomalu. Zvláště, když toho Viky moc nenamluvil.

„Že o něm tvojí zásluhou víme!“ odpověděla a rozradostněně se ho dotkla. Nad Vikyho židlí se zamlžilo.

„Díky,“ zamumlal rozpačitě a trochu dojatě. „Jsem rád, že vám mohu trochu pomoci.“ Pětice pokračovala v rozmluvě do noci a shodla se na plánu obrany – Viky zůstane s doktorem pro případ, že by potřeboval pomoc, a další přivedou junáky před lékárnu, aby uctívače od vpádu odradili. Policii budou volat jen v případě vážného ohrožení.

Otázku žezla vyřešili tak, že ho nejdříve použijí k odvrácení napadení. Jeho schopnosti a možnosti v tomto směru prozkoumá Viky. Po útoku zůstane žezlo trvale na Hradě, kam od počátku patří, a ponechají výhradně na lékárníkovi, co s ním provede.

„Je to nebezpečná věc, musí být dobře hlídaná,“ uzavřel David za obecného souhlasu.

Když David, Iva a Evča odešli, lékárník zvedl žezlo, které leželo vedle něj na stole, a zeptal se:

„Jsi připraven?“

„Ano,“ opáčil Viky, rozrušený z toho, co jej očekává. Pokus, který si domluvili, provedou beze svědků. Bylo to výslovné Vikyho přání. Doktor uchopil sošku do obou rukou, namířil ji na svého přítele a zadíval se na její kulatý povrch. Chvíli se plně soustředil. Na místě, kde byla Vikyho židle, se zprvu objevil povědomý mlžný oblak, který se pomalu zhmotňoval do podoby mladého muže v junáckém stejnokroji staršího střihu. Byl oblečen do světle zelené košile s dvěma kapsami na úrovni prsou a do krátkých kalhot, stažených koženým řemenem a zapnutých kovovou přezkou. Na nohách mu svítily bílé

podkolenky, po boku viselo kožené pouzdro a v něm dýka, jejíž ruko-
věť byla ze srnčího pazourku. Obraz poválečného skauta doplňoval
zelenožlutý šátek kolem krku, upevněný koženým turbánkem, a pls-
těný klobouk se širokým okrajem, který mu visel na zádech.

„Vítám tě mezi námi, hochu! Povedlo se!“ zvolal doktor a po-
dal Vikymu zrcadlo, které viselo na stěně. Ten se v něm rozechvěle
prohlížel, jako by se nemohl na svoji staronovou podobu vynadí-
vat. Pak zrcadlo odložil a prudce lékárníka objal.

„Tohle ti nikdy nezapomenu.“

„Počkej přece,“ lehce se mu doktor vymanil z objetí, „to je pře-
ce jen první část našeho pokusu.“ Vzal žezlo opět do ruky a nechal
zmizet židli, na které předtím Viky seděl. Přesněji řečeno znevidi-
telnil, protože se na ni opatrně posadil. Nakonec nechal rozplynout
samotné žezlo a opět je uvedl do zjevného stavu. Poté podal divo-
tvornou sošku Vikymu. „Je tvoje. Myslím, že ti pomůže dostat se
zpátky do tvého času. Až tu splníš úkol, o kterém jsi v dopisu psal.“

„Ano,“ řekl zamyšleně Viky a více pro sebe zopakoval větu
z konce svého listu: „Něco mi říká, že mě tam bude třeba.“

Druhý den David svolal všechny členy oddílu. Řekl jim o Vi-
kym, jak s ním plul na lodi, aniž si toho kdokoli všiml, co mají
uctívači v úmyslu a o poradě u doktora v lékárně. Nechce, ani ne-
může, zdůraznil David, nikomu něco nařizovat, ale jistě všichni
chápu, co se od nich očekává.

„Zítرا bychom měli překazit uctívačům jejich plán vloupat se
do Hradu.“

„Když mají žezlo, jistě se tam ubrání sami,“ namítl Daniel.

„Pravděpodobně ano. My bychom měli být jako pojistka pro

případ, kdyby něco selhalo. Jakmile uctívači zjistí, kolik nás je a že o jejich plánech víme, jistě dají pokoj. Bude to také naše malá odvěta za vyloupení klubovny.“

„To se mi líbí víc, aspoň mi vrátí moji kudlu,“ ucedil Růža, který se tenkrát neshledal se svým cenným zálesáckým nožem. Jeho poznámka byla přijata s plným pochopením a všichni junáci nakonec účast přislíbili. David ještě upřesnil dobu srazu a schůzku ukončil.

Druhý den se shromáždili před klubovnou a mlčky nastoupili cestu k Hradu. Počasí jim nijak zvlášť nepřálo – odpoledne se obloha zatáhla a černé mraky nasáklé vodou postupně zakryly celou oblohu. Počasí se nelepšilo, a jak se junáci k Hradu blížili, začala se hrádeckým údolím navíc šířit mlha, která přecházela do mrholení.

„Tak se mi zdá, že uctívačům všechno hraje do karet,“ poznamenal Máca, když byli Hradu na dohled.

„Pokud si to povětrí nepřičarovali,“ věčně odušil Ivan. Jakoby na potvrzení jeho slov se nad obzorem zablýsklo a silně zahřmělo.

„Jde to od Kohoutího vrchu,“ s obavami pohlédla na Davida Lucka.

„Neboj, schováme se v Hradu, už to není...“ nedořekl, protože se před lékárnou mihlo několik postav, které se vzápětí schovaly za domem. Na nádvoří zůstala jen jedna z nich, podle oblečení žena. Přistoupila k výdejnímu okénku a zazvonila na pohotovostní zvonek.

„Co si přejete,“ ozval se doktorův hlas, ale odpovědi se nedočkal. Osoba rozrazila okénko a divoce po lékárníkovi chňapla. To už kolem ní stál hlouček pomahačů a přesně podle doktorova předpokladu ji vhodil dovnitř. Za ní se vrhl do otvoru další, který otevřel hlavní dveře, aby ostatní uctívači měli cestu volnou. Vše se odehrálo tak rychle, že si poděšení skauti mimoděk kladli otázku,

jestli se jim to nezdálo. Zprudka přiběhli k lékárně a nahlédli dovnitř. Viděli, jak se spiklenci snaží urputně se bránícímu doktorovi svázat ruce za záda.

„Pusťte ho!“ vykřikla Evča. Uctívači se ohlédli, a když uviděli skupinu mladých lidí s odhodlaným výrazem ve tvářích, snažili se doktora co nejrychleji odvléci do vnitřních prostor lékárny. Ten se jim však vysmekl a snažil se probojovat ke dveřím nebo k oknu. Útočníci jeho záměr vystihli a ze všech sil mu v tom bránili. Z obou stran padlo několik ran. Lékárník poslal k zemi dva z uctívačů, kteří mu stáli v cestě, a dříve, než mu podtrhli nohy, se probjoval ke dveřím. Klíč byl dosud v zámku, protože ho uctívači v tom zmatku zapomněli vyndat. Doktor jím otočil a cesta ke svobodě byla volná. Junáci pohotově přiskočili, dveře otevřeli a zablokovali svými těly. Doktora se jim však ze spárů útočníků vyrvat nepodařilo. Ti ho jako rukojmí zatáhli za výdejní táru.

Šlo o čas a junáci nevěděli, co mají narychlo dělat. Do přímého střetu s uctívači si navzdory své převaze netroufali; mohli také ohrozit lékárníka. Zavolat policii? Kdyby se útočníkům podařilo získat žezlo dříve, než přijede, bude stejně vše ztraceno. A kde vlastně žezlo je? Třeba leží někde v lékárně na stole, nedaleko uctívačů...! Nebo ho má Viky? Pak by měl už zasáhnout!

Situace byla kritická. Vypadalo to, že uctívači tento boj vyhrají a stanou se pány světa. Když se zdálo, že všechny naděje jsou ztraceny, nastal ve vývoji situace nečekaný obrat. Doktor využil toho, že za výdejní tárou je málo prostoru a uctívačům se vytrhl podruhé. Přitom nejbližšího pronásledovatele povalil na zem. Kumpáni, kteří se za lékárníkem hnali, o něho zakopli a popadali také. To celou skupinu výrazně zbrzdilo. Lékárník mezitím zmizel v útrokách domu.

„Sláva!“ vykřikli junáci.

Uctívači se ocitli v pasti. Bylo jim jasné, že žezlo světa nezískají. Moment překvapení byl pryč, ztratili rukojmí a také nebylo jisté, že na cestě není policie. Navíc proti nim stála ve dveřích hrozivá junácká hráz. Přesto, jak se zdálo, se nechtěli svého záměru vzdát. Tak veliká byla jejich touha po žezle.

„Nemá to smysl,“ zavolal na ně David. Uctívači stále váhali, když tu jeden z nich, muž s kozí bradkou a hadíma očima, vztáhl paže a začal cosi mumlat. Venku se rychle setmělo, oblohu prořízl blesk a ozvala se ohlušující rána hromu.

„Udeřilo někde blízko! Rychle ke stěně! Svolávají na nás blesky!“ zakřičela Iva. Junáci okamžitě poslechli. Polovina z nich se natlačila do vnějšího výklenku dveří. Druhá část se přitiskla k budově.

Náhle výdejnu ozářilo ostré fosforové světlo. Všech sedm pobudů strnulo v ostré křeči a pak, hlava nehlava, prchali v divokém zmatku ven. Sotva před nimi stačili junáci uskakovat. Na nádvoří, v uctivé vzdálenosti od domu, zůstali celí vystrašení stát.

Světlo v lékárně pojednou změnilo barvu. Místo ostře bílé teď uctívače ozářila světle zelená. Ti se, jako po doteku kouzelného proutku, začali usmívat a s omluvou „promiňte“ zvolna odcházeli pryč. V úžasu zůstali stát tentokrát junáci.

V té chvíli k nim vyšel z lékárny doktor.

„Pojďte dovnitř, vždyť zmoknete,“ vybídl je, zatímco se chvatně upravoval. „Přinesu ještě pár židlí.“ Když byly na místě a všichni se usadili, lékárník řekl:

„Asi budete zvědaví, co se tady všechno dělo, než jste přišli. Předtím bych vás ale chtěl seznámit s Vikym.“ Junáci si mladého muže sice všimli, ale měli za to, že Viky je pořád neviditelný

a tento muž je skautská výpomoc odjinud. O to více se k němu teď hrnuli a radostně si s ním potřásali ruce. Pak doktor vysvětlil, jak se mohlo stát, že uctívači pronikli až do lékárny.

„Jak víte, předpokládali jsme, že uctívači zaútočí přes výdejní okno. První vchod je zamčený a jiná rychlejší cesta není. Viky si dneska žezlo vyzkoušel a byl připravený útok odrazit. Nepočítali jsme však s tím, že zaútočí žena. Měli to dobře vymyšlené; věděli, že ji nebudu podezírat a oknem projde snadněji než dospělý muž. V klidu jsem jí otevřel; myslel jsem, že je to pacientka. Ona ale po mně skočila a chytla mě za krk.“

„To jsme viděli,“ poznamenal Máca. „Dovnitř ji hodili ti její kumpáni. Také jsme viděli, jak vás chtěli svázat. Kde jsi, Viky, byl tak dlouho? Mysleli jsme, že vám uctívači žezlo nakonec vzali, když na nás poslali ty hromy.“

„Zdržel jsem se ve sklepě.“

„Pro to světlo?“ Všechny oči se upřely na tohoto neobyčejného muže. Navzdory dojmu, kterým působil, dokud byl neviditelný, vyjadřovala dnes jeho tvář klid, sílu a vyrovnanost.

„Kdepak. To všechno umí tohle žezlo. Když mi tady přítel ukázal,“ pohlédl na doktora, „jak se s ním zachází, vyšel jsem za město a cvičil si vymetání uctívačů na kamenech. Přitom jsem,“ pokračoval se vzrůstajícím zápalem, „náhodou objevil, že se dá použít taky jako pochodeň. V dálce jel automobil a blikl světly. Ve chvíli, kdy jsem si toho všiml, se žezlo samo rozsvítilo. Umí, přesněji řečeno umocňuje všechno, nač jen pomyslíte. Cokoli!“

„My víme,“ řekl David, „ale žádné velké vymetání jsme tady neviděli. Z lékárny sice vyběhli jako diví, to ano, ale pak odešli docela v klidu. Čekali jsme, že odtud poletí vzduchem!“

„O to právě šlo. Řekl jsem si, jestli není v tom žezle také síla, která by lidi změnila. Zbít, zavřít, zničit – to není nic pro junáka. Tak jsem si nacvičil tady na kamarádovi nejdříve odpor a pak přátelství. Pokud by to nevyšlo, měl jsem v záloze vymetání.“ Lékárník, kterého se ta slova týkala, na něj s úsměvem pohlédl a pak hraně trpitelsky prohodil:

„Zvláště ten odpor, to byl tedy zážitek.“ Junáci se na žezlo obdivně zadívali. Koho by napadlo, co všechno ještě dovede! A jak si poradilo s uctíváči a s jejich čáry! Chtěli se ho znovu dotknout, ale Viky sundal z ramene brašnu a sošku do ní vložil.

„Raději ne.“

„Věnoval jsem žezlo Vikymu,“ vysvětlil lékárník, „aby se mohl vrátit do svých časů. Dalo mu také nové, zdravé tělo.“

„Zůstaň tady,“ vyhrkl Kuba, „nechod' zpátky do minulosti. Podívej se kolem, máme počítače, krásná auta, létáme do vesmíru. Než se toho dočkáš, bude z tebe stařec.“ Viky zavrtěl hlavou.

„Právě proto. Já do této doby nepatřím. Nezvykl bych si. Navíc mám doma rodiče, přátele z oddílu i někoho, na kom mi záleží.“ Při posledních slovech se Vikymu trochu zamžily oči. Pak se rozhlédl po přítomných a řekl: „Bylo mi tu s vámi hezky. Teď se však musíme rozloučit. Rád bych vám dal něco na památku, ale nic kloudného u sebe nemám.“ Chvíli se šacoval a pak vytáhl z náprsní kapsy složený papír. „Vlastně mám, tuhle báseň.“

„Ukaž! Je od tebe?“

„Kdepak. Takovou bych nesvedl. Nechám vám ji, abyste si na mě občas vzpomněli, až ji budete číst. Mně už mockrát pomohla, když jsem nevěděl, co mám dělat nebo jak se mám zachovat.“

„Nebude ti chybět?“

„Můžu si ji znovu opsat, ostatně ji znám celou nazpaměť.“ Iva

papír převzala a pohlédla na rukopis – ano, písmo je stejné jako na vzkazech. Podívala se na první slova a rozzářila se.

„Vždyť je to od Rudyarda Kiplinga, co napsal Knihu džunglí, jak z ní čteme našim Pavoučkům!“ Pak si trochu odkašlala a báseň nahlas přečetla:

Rudyard Kipling

Když*

Z angličtiny přeložil Otokar Fischer

Když bezhlavost svým zrakem klidně měříš,
ač tupen, sám že nejsi bezhlavý,
když, podezříván, pevně v sebe věříš,
však neviníš své soky z bezpráví,
když čekat znáš, ba čekat beze mdloby,
jsa obelháván, neupadáš v lež,
když, nenáviděn, sám jsi beze zloby,
slov ctnostných nadarmo však nebereš,
když umíš snít, však nepodléháš snění,
když hloubat znáš a dovedeš přec žít,
když proti triumfu i ponížení
jak proti svědcům spolčeným jsi kryt,
když nezoufáš, byť pravdivá tvá slova
Istí bídáků jsou pošlapána v kal,
když hrouť se tvé stavení a znova
jak dělník v potu lopotíš se dál,
když spočítat znáš hromadu svých zisků
a na jediný hod vše riskovat,

zas po prohře se vracet k východisku
a nezavzdychnout nad hořem svých ztrát,
když přinutit znáš srdce své a čivy,
by s tebou vytrvaly nejméně,
ač tep i pohyb uniká ti živý
a jen tvá vůle káže „Vytrvej!“,
když něhu sneseš přílišnou i tvrdost,
když svůj jsi, všem nechť druhem jsi se stal,
když sbratřen s davem, uchováš si hrdost
a nezpyšniš, byť mluvil s tebou král.
Když řekneš: „Svémi vteřinami všemi,
mně čase, jak bych závodník byl, služ!“,
pak pán, pak vítěz na širé jsi zemi –
a co je víc: pak, synu můj, jsi muž!
(* nepatrně upraveno)

Když dočetla, zavládlo hluboké ticho. Viky vstal a otevřel brašnu.

„Kdoví, možná se ještě někdy potkáme. Teď mi držte palce, aby se mi návrat povedl.“ Trochu uklonil hlavu na stranu, jak se vnitřně vyrovnával s nelehkým úkolem, a pak vyndal žezlo.

„Počkej ještě,“ zadržel ho Růža. „Proč nejdeš do podzemní chodby, kde jsi..., odkud jsi k nám přišel?“ Viky na něho upřel boľavě zrak a chvíli mlčel.

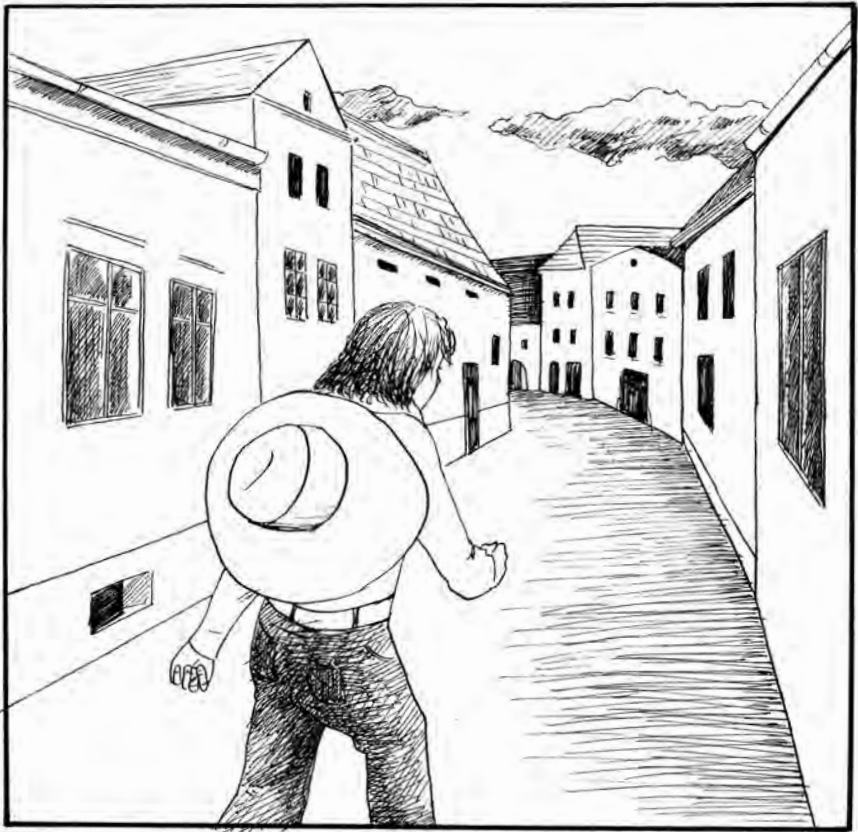
„Vracet se tam nebudu. Bojím se, že mě vtáhne do hrobu. Žezlo by mi mělo posloužit stejně – možná i jako vstupenka do jiných časů než těch mých. A vy do štol také nechodte, nevíte, co se může stát.“ Pohlédl na Davida. V očích obou junáků zajiskřil záblesk porozumění.

Viky pozvedl žezlo, ovšem tentokrát ruce nenatáhl, nýbrž jen odhodlaně přitiskl sošku k sobě a zadíval se na ni seshora. Po pár vteřinách začala jeho postava matnět, stala se průsvitnou, průhlednou, až nakonec zmizela docela.

Návrat

Když junáci vyšli z Hradu, byla skoro půlnoc. Obloha se mezitím vyjasnila, mlha zmizela a nad hlavami svítil nehybný ohňostrojek hvězd.

„Vypadá to na poslední Vikyho sbohem,“ šeptla Lucka, která si vzpomněla, jak u Vraních skal oni měnili počasí. Nikdo jí to nevyvracel. Všichni byli plni dojmů z krátkého a tak neobyčejně ukončeného setkání s člověkem, jenž je po celý rok neviditelně provázel. Ohlásí se ještě někdy? Napíše znovu vzkaz? Se žezlem světa je uskutečnitelné vše, co člověka jen napadne, třebaš v nejbujnější fantazii. Vždyť přemohl i svoji smrt! Kdoví, možná ho zítra potkají na ulici jako šedovlasého starce, který je bude zpod hustého obočí zkoumavě sledovat, a další den na ně vesele zavolá jako mladý junák, oblečený do stejnokroje starého stříhu. Nemohli tušit, že po několika měsících, když na Vikyho trochu pozapomenou, začnou kolovat zvěsti o zvláštním mládenci, který se toulá Hrádeckem s brašnou u pasu, junáckým šátkem kolem krku a širokým kloboukem na zádech. Oživilo to vzpomínky na vyprávění o skautovi, který ovládl čas. Rovněž se povíдалo o návštěvách bělovlasého kmeta na Hradě, kde trávil s lékárníkem dlouhé hodiny v družné debatě. Možná to byl Viky, jenž na sklonku života přišel vrátit žezlo tam, kam patřilo – na Hrad pod ochranu bludného mnicha, který ho před dávnými lety vymyslel.

OBSAH

5	Dopis
16	Kouhoutí vrch
30	Vzkaz
39	Průzkum Hradu
48	Zkouška žezla
58	Uctívači
68	Na řece
78	Výzvědy
87	Přepadení
98	Návrat
101	Obsah
103	Junácká hymna

Junácká hymna

Junáci, vzhůru, volá den,
luh květem kývá, orosen,
sluníčko blankytem pílí,
před námi pouť vede k cíli.
Junáci, vzhůru, volá den!
Junáci, vzhůru, volá den!

Nás neomylí nástraha,
jest na stráží nám odvaha,
jsme silni svalem i duší,
jak růže krásný čin sluší,
nás neomylí nástraha!
Nás neomylí nástraha!

A každý z nás vždy přímo stát
a před nikým šij neshýbat,
do očí pravdu a v pýše
jen vlast svou výše a výše.
Tu každý z nás vždy duší stát!
Tu každý z nás vždy duší stát!

Chcem věrni zůstat také dál
čím k lepšímu duch mladý vzplál,
poslušni vnitřního kynu
muž budem krásného činu.
Chcem věrni zůstat také dál!
Chcem věrni zůstat také dál!

Junáci, vzhůru, volá den!
Bud' připraven, bud' připraven!
V obraně dobra a krásy,
dožiješ vlasti své spásy.
Junáci, vzhůru, volá den!
Bud' připraven!
Bud' připraven!

O autorovi

Lubomír Jaroš se narodil 10. července 1956 v Liberci. Vystudoval Farmaceutickou fakultu Univerzity Karlovy v Hradci Králové, kde roku 1984 získal doktorát. V současné době pracuje v Lékárně Na Hradě v Hrádku nad Nisou. Je autorem řady knih – básnické sbírky „Neučiníš sobě obrazu“ (Svítání, 1977), divadelní hry „Věra“ (AOS publishing, 1999), novely „Dáša“ (Svítání, 2001), knihy pro mládež „Tajemství křišťálové jeskyně“ (Albis International, 2004), souboru povídek „Liščí vršek“ (Svítání, 2006), zpěvníku „Písně na národní notu“ (Albis International, 2007), historického románu „Vítř na věčnost“ (Reneco, 2009), pohádkové knížky „Vojtišek“ (Reneco, 2009), divadelní hry „Rozhovor“ (Reneco, 2010) – a mnoha článků do novin a časopisů.

Lubomír Jaroš je členem Unie českých spisovatelů a držitelem cen za literární a uměleckou činnost.

Lubomír Jaroš
PODIVNÉ SVĚDECTVÍ VÁCLAVA KORCE

Ilustrovala Petra Šnokhausová

V roce 2011 vydala

1. Lužická

nakladatelství a hudební vydavatelství
v Hrádku nad Nisou v nákladu 500 ks.

Korektura Hana Roubalová

Grafická úprava Josef Kovářiček

Tisk ReproArt Liberec

ISBN 978-80-904906-0-4